

Ҳофизи Шерозӣ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

www.km.tj

ҲОФИЗИ ШЕРОЗИ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Душанбе
«Ирфон»
2008

www.kmt.tj

24501

ББК 75.2+15
Р – 45

Мухаррир: *Б. Раҳимӣ*

Мураттибон: *Б. Раҳимӣ,*
А. Мӯсов

Ҳофизӣ Шерозӣ.

Р – 45 Саду як ғазал. – Душанбе: «Ирфон», 2008, 104 сах.

Маҷмуа саду як ғазали дилнишини шоири шахир ва лисонулғайб Шамсиддин Муҳаммад Ҳофизӣ Шерозиро дарбар мегирад.

4700000000–029

Р _____ - 2008

М 501 (12) - 2008

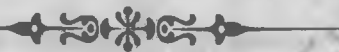
ББК 75. 2+15

ISBN 978-99947-59-02-6

© Раҳимӣ Б., Мӯсов А., 2008

www.kipt.tj

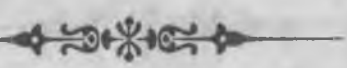
Агар он турки шерозӣ ба даст орад дили моро,
Ба холи ҳиндуяш бахшам Самарқанду Бухороро.
Бидех соқӣ, майи боқӣ, ки дар чаннат нахоҳӣ ёфт,
Канори оби Рукнободу гулгашти Мусаллоро.
Фигон, к-ин лӯлиёни шӯхи ширинкори шахрошӯб,
Чунон бурданд сабр аз дил, ки туркон хони Яғморо.
Зи ишқи нотамоми мо чамоли ёр мустағнист,
Ба обу рангу холу хат чӣ ҳочаг рӯи зеборо!
Ман аз он ҳусни рӯзафзун, ки Юсуф дошт донистам,
Ки ишқ аз пардаи исмат бурун орад Зулайхоро.
Агар дашном фармоӣ в-агар нафрин, дуъо гӯям,
Чавоби талх мезебад лаби лаъли шакархоро.
Насихат гӯш кун, чоно, ки аз чон дӯсттар доранд,
Чавонони саодатманд панди пири доноро.
Ҳадис аз мутрибу май гӯю рози даҳр камтар чӯ,
Ки кас накшуду накшоёд ба ҳикмат ин муамморо.
Ғазал гуфтиву дур суфтӣ, биёву хуш бихон Ҳофиз,
Ки бар назми ту афшонад фалак иқди Сурайёро.

Сабо, ба лутф бигу он ғизоли раъноро,
Ки сар ба куху биёбон ту додай моро.
Шакарфуруш, ки умраш дароз бод, чаро
Тафаққуде накунад тугии шакархоро.
Гурури ҳуснат иҷозат магар надод, эй гул,
Ки пурсише накунӣ андалеби шайдоро?
Ба хулку лутф тавон кард сайди аҳли назар,
Ба банду дом нагиранд мурғи доноро.
Надонам аз чӣ сабаб ранги ошноӣ нест,
Сихикадони сияҳчаши моҳсиморо?
Чу бо ҳабиб нишиниву бода паймой,
Ба ёд дор муҳиббони бодпайморо.
Чуз ин қадар натавон гуфт дар чамоли ту айб,
Ки вазъи меҳру вафо нест рӯи зеборо.
Дар Осмон на ачаб, гар ба гуфтаи Ҳофиз,
Суруди Зухра ба ракс оварад Масеҳоро.

www.kmt.tj

Дил меравад зи дастам, соҳибдилон, Худоро
Дардо, ки рози пинҳон хоҳад шуд ошкоро.
Киштинишастагонем, эй боди шурта, бархез,
Бошад, ки боз бинем дидори ошноро.
Даҳрӯза меҳри гардун, афсонаест афсун.
Некӣ ба ҷойи ёрон фурсат шумор, ёро.
Дар ҳалқаи гулу мул, хуш хонд дӯш булбул,
Ҳоти-с сабӯху ҳуббу ё айюҳа-с-сикоро.
Эй соҳиби каромат, шукронаи саломат,
Рӯзе тафаққуде кун дарвешии бенаворо.
Осоиши ду ғетӣ тафсири ин ду ҳарф аст:
Бо дӯстон мурувват, бо душманон мадоро.
Дар кӯйи некномӣ моро гузар надоданд,
Гар ту наменписандӣ, тағйир кун қазоро.
Он талхваш, ки сӯфӣ уммулхабоисаш хонд,
Ашҳо лано ва ахло мин кублат-ил-узоро.
Ҳангоми тангдастӣ дар айш кӯшу мастӣ,
К-ин кимиёи ҳастӣ Қорун кунад гадоро.
Саркаш машав, ки чун шамъ, аз ғайратат бисузад
Дилбар, ки дар кафи ӯ мумаст санги хоро.
Оинаи Сикандар Ҷоми Ҷам аст, бингар,
То бар ту арза дорад аҳволи мулки Доро.
Хубони порсигӯ бахшандағони умранд,
Соқӣ бидеҳ башорат риндони порсоро.
Ҳофиз ба худ напӯшид ин хирқаи майолуд,
Эй шайхи покдоман, маъзур дор моро.

Соқиё, бар хезу дардех чомро,
Хок бар сар кун гами айёмро!
Соғари май дар кафам нех, то зи сар
Баркашам ин далқи азракфомро.
Гарчи бадномист назди оқилон,
Мо намехоҳем нангу номро.
Бода дардех, чанд аз ин боди ғурур
Хок бар сар нафси нофарҷомро.
Дуди оҳи синаи сузони ман,
Сухт ин афсурдағони хомро.
Маҳрами рози дили шайдои худ,
Кас намебинам зи хосу омро.
Бо дилороме маро хотир хуш аст,
К-аз дилам якбора бурд оромро.
Нангарад дигар ба сарв андар чаман,
Ҳар кӣ дид он сарви симандомро.
Сабр кун, Ҳофиз, ба сахтӣ рӯзу шаб,
Оқибат рӯзе биёбӣ комро.

Соқӣ, ба нури бода барафрӯз чоми мо,
Мутриб, бигӯ, ки кори ҷаҳон шуд ба коми мо.
Мо дар пиёла акси рухи ёр дидаем,
Эй беҳабар зи лаззати шурби мудоми мо.
Ҳаргиз намирад он, ки дилаш зинда шуд ба ишк,
Сабт аст бар ҷаридаи олам давоми мо.
Чандон бувад карашмаву нози сихикадон,
К-ояд ба чилва сарви санавбархироми мо.
Гӯ: номи мо зиёд ба амдо чӣ мебарӣ?
Худ ояд он, ки наёри зи номи мо.
Мастӣ ба чашми шоҳиди дилбанди мо хуш аст,
З-он рӯ супурдаанд ба мастӣ зимоми мо.
Тарсам, ки сарфае набарад рӯзи бозхост,
Нони ҳалоли шайх зи оби ҳароми мо.
Дарёи ахзари фалаку киштии ҳилол,
Ҳастанд ғарқи неъматӣ Ҳочӣ Қавоми мо.
Ҳофиз, зи дида донаи ашке ҳамефишон,
Бошад, ки мурғи васл кунад қасди доми мо.

Шаб аз мутриб, ки дил хуш бод вайро,
Шунидам нолаи чонсузи найро.
Чунон дар чони ман сузаш асар кард,
Ки берикқат надидам ҳеч шайро.
Ҳарифе буд маро соқӣ, ки дар шаб
Зи зулфу рух намудӣ шамсу файро.
Чу шавкам дид, дар соғар май афзуд,
Бигуфтам соқии фархундапайро:
«Раҳонидӣ маро аз қайди ҳастӣ,
Чу паймудӣ паёпай чоми майро».
Ҳамокаллоҳ ан шарр-ин-навоиб,
Қазокаллоҳ фи-д-дорайни хайро.
Чу бехуд гашт хофиз, кай шуморад,
Ба як ҷав мулкати Ковуси Кайро.

Таъолуллоҳ чӣ давлат дорам имшаб,
Ки омад ногаҳон дилдорам имшаб.
Чу дидам рӯи хубаш, сачда кардам,
Биҳамдиллоҳ накукирдорам имшаб.
Ниҳоли сабрам аз васлаш бар овард,
Зи бахти хеш бархурдорам имшаб.
Бар он азмам, ки гар худ меравад сар,
Ки сарпуш аз табақ бардорам имшаб.
Кашад нақши ана-л-ҳақ бар замин хун,
Чу Мансур ар кашӣ бар дорам имшаб.
Ту соҳибнеъматӣ, ман мустаҳикам,
Закоти ҳусн дех ҳақ дорам имшаб.
Ҳаметарсам, ки Ҳофиз маҳв гардад,
Аз ин шӯре, ки дар сар дорам имшаб.

Эй шоҳиди қудсӣ, кӣ кашад банди ниқобат,
 В-эй мурғи биҳиштӣ, кӣ диҳад донаву обат?
 Хобам бишуд аз дида, дар ин фикри чигарсӯз,
 К-оғуши кӣ шуд манзили осоишу хобат?
 Дарвеш намерсиву тарсам, ки набошад
 Андешаи омурзишу парвои савобат.
 Роҳи дили ушшоқ зад он чашми хуморӣ,
 Пайдост аз ин шева, ки маст аст шаробат.
 Тире, ки задӣ бар дилам аз ғамза, хато рафт,
 То боз чӣ андеша кунад ройи савобат.
 Ҳар нолаву фарёд, ки кардам, нашунидӣ,
 Пайдост, нигоро, ки баландаст чанобат.
 Дур аст сари об аз ин бодия, ҳуш дор,
 То гули биёбон нафиребад ба саробат.
 То дар раҳи пирӣ ба чӣ оин равӣ, эй дил,
 Боре ба галат сарф шуд айёми шабобат.
 Эй қасри дилафрӯз, ки манзилғаҳи унсӣ,
 Ё Раб, макунод офати айём харобат.
 Ҳофиз на гуломест, ки аз хоҷа гурезад,
 Лутфе куну боз о, ки харобам зи итобат.

Дар дайри мугон омад ёрам қадаҳе дар даст,
Маст аз маю майхорон аз наргиси масташ маст.
Дар наъли саманди ў шакли маҳи нав пайдо,
В-аз қадди баланди ў болои санавбар паст.
Охир, ба чӣ гӯям ҳаст, аз худ хабарам чун нест,
В-аз баҳри чӣ гӯям нест, бо вай назарам чун ҳаст?
Шамъи дили дамсозон биншаст, чу ў бархост,
В-афғони назарбозон бархост, чу ў биншаст.
Гар ғолия хушбӯ шуд, дар гесуи ў печид.
В-ар вусма камонкаш ғашт, дар абруи ў пайваст.
Бозой, ки бозояд умри шудаи Ҳофиз,
Ҳарчанд, ки н-ояд боз, тире, ки бишуд аз шаст.

Моро зи хаёли ту чӣ парвои шароб аст?
 Хум, гу, сари худ гир, ки хумхона хароб аст.
 Гар хамри бихишт аст, бирезед, ки бедӯст,
 Ҳар шарбати азбам, ки диҳӣ, аини азоб аст.
 Афсӯс, ки шуд дилбару дар дидаи гирён,
 Таҳрири хаёли хати ӯ нақш бар об аст.
 Бедор шав, эй дида, ки эмин натавон буд,
 З-ин сели дамодам, ки дар ин манзили хоб аст.
 Маъшуқ аён мегузарад бар ту, валекин,
 Ағёр ҳамебинад, аз он баста ниқоб аст.
 Гул бар рухи рангини ту то лутфи арақ дид,
 Дар оташи шавқ аз ғами дил ғарқи гулоб аст.
 Сабз аст дару дашт, биё, то нагузорем,
 Даст аз сари обе, ки чаҳон ҷумла сароб аст.
 Дар кунчи димоғам маталаб ҷойи насихат,
 К-ин гӯша пур аз замзамаи чангу рубоб аст.
 Ҳофиз, чӣ шуд, ар ошиқу ринд асту назарбоз,
 Бас таври аҷаб лозими айёми шабоб аст.

Равоқи манзари чашми ман ошёнаи туст,
Карам намову фуруд о, ки хона-хонаи туст.
Ба лутфи холу хат аз орифон рабудӣ дил,
Латифаҳои аҷаб зери дому донаи туст.
Дилат ба васли гул, эй булбули сахар, хуш бод,
Ки дар чаман ҳама гулбонги ошиконаи туст.
Илочи заъфи дили мо ба лаб ҳаволат кун,
Ки ин муфареҳи ёкут дар ҳазонаи туст.
Ба тан муқассирам аз давлати мулозиматат,
Вале хулосаи ҷон хоки остонаи туст.
Ман он наям, ки диҳам нақди дил ба ҳар шӯхе,
Дари ҳазона ба мӯҳри туву нишонаи туст.
Ту худ чӣ лӯбати, эй шаҳсавори ширинкор,
Ки тавсане чу фалак роми тозиёнаи туст.
Чӣ ҷойи ман, ки билағзад сипехри шӯъбадабоз,
Аз ин ҳиял, ки дар анбонаи баҳонаи туст.
Суруди маҷлисат акнун фалак бар рақс орад,
Ки шеъри Ҳофизи ширинсухан таронаи туст.

То сари зулфи ту дар дасти насим афтодаст,
Дили савдозада аз ғусса дуним афтодаст.
Чашми ҷодуи ту худ айни саводи сеҳр аст,
Лекин ин аст, ки ин нусха сақим афтодаст.
Дар хамаи зулфи ту он холи сияҳ донӣ, чист?
Нуктаи дуда, ки дар ҳалқаи чим афтодаст.
Зулфи мушкини ту дар гулшани фирдавси узор,
Чист? Товус, ки дар боғи наъим афтодаст.
Дили ман дар ҳаваси рӯи ту, эй мӯниси ҷон,
Хоки роҳест, ки дар дасти насим афтодаст.
Ҳамчу ғард ин тани хокӣ натавонад бархост,
Аз сари кӯи ту з-он рӯ, ки азим афтодаст.
Соҷаи қадди ту бар қолибам, эй Исодам,
Акси рӯҳест, ки бар азми рамим афтодаст.
Он ки ҷуз Каъба мақомаш набуд аз ёди лабат,
Бар дари майкада, дидам, ки муқим афтодаст.
Ҳофизи гумшударо бо ғамат, эй ёри азиз,
Иттиҳодест, ки дар аҳди қадим афтодаст.

Боғи маро чӣ ҳоҷати сарву санавбар аст?
Шамшоди хонапарвари мо аз кӣ камтар аст?
Эй нозанин санам, ту чӣ мазҳаб гирифтай,
К-ат хуни мо ҳалолтар аз шири модар аст?
Чун нақши ғам зи дур бубинӣ, шароб хоҳ
Ташхис кардаему мудово муқаррар аст.
Аз остони пири муғон сар чаро кашам,
Давлат дар он сарову кушоиш дар он дар аст.
Як қисса беш нест ғами ишқу ин аҷаб,
К-аз ҳар забон, ки мешунавам, номуқаррар аст.
Дӣ ваъда дод васламу дар сар шароб дошт,
Имрӯз то чӣ гӯяду бозаш чӣ дар сар аст?
Шерозу оби Рукниву он боди хушнасим,
Айбаш макун, ки холи рухи ҳафт кишвар аст.
Фарқ аст аз оби Хизр, ки зулмот ҷойи ўст,
То оби мо, ки манбааш Аллоҳуакбар аст.
Мо обруи факру қаноат намебарем,
Бо подшаҳ бигӯй, ки рӯзӣ муқаддар аст.
Ҳофиз чӣ турфа шохи наботест килки ту,
К-аш мева дилпазиртар аз шаҳду шаккар аст?

Гул дар бару май дар кафу маъшуқ ба ком аст,
Султони ҷаҳонам ба чунин рӯз ғулом аст.
Гӯ, шамъ маёред дар ин чамъ, ки имшаб,
Дар маҷлиси мо моҳи руҳи дӯст тамома аст.
Дар маҷлиси мо бода ҳалол аст, валекин
Бе рӯйи ту, эй сарви гуландом, ҳаром аст
Гӯшам ҳама бар қавли наю нағмаи чанг аст,
Чашмам ҳама бар лаъли лабу гардиши ҷом аст.
Дар маҷлиси мо атр маёмеъ, ки моро
Ҳар лаҳза зи гесуи ту хушбуй машом аст.
Аз чошнии қанд мағӯ ҳечу зи шаккар,
З-он рӯ, ки маро аз лаби ширини ту ком аст.
То ганҷи ғамат дар дили вайрона муқим аст,
Ҳамвора маро кӯйи харобот мақом аст.
Аз нанг чӣ гӯйӣ, ки маро ном зи нанг аст,
В-аз ном чӣ пурсӣ, ки маро нанг зи ном аст.
Майхораву саргаштаву риндему назарбоз,
В-он кас, ки чу мо нест дар ин шаҳр, кадом аст.
Бо мӯҳтасибам айб мағӯед, ки ӯ низ
Пайваста чу мо дар талаби айши мудом аст.
Ҳофиз, манишин бе маю маъшуқ замоне,
К-айёми гулу ёсуману иди сиём аст.

Суфӣ аз партави май рози ниҳонӣ донист,
Гавҳари ҳар кас аз ин лаъл тавонӣ донист.
Қадри мачмуъаи гул мурги сахар донаду бас,
Ки на ҳар, к-ӯ варақе хонд, маъонӣ донист.
Арза кардам ду ҷаҳон бар дили корафтода,
Ба ҷуз ин ишқи ту боқӣ ҳама фонӣ донист.
Он шуд акнун, ки зи абнои авом андешам,
Мӯҳтасиб низ дар ин айши ниҳонӣ донист.
Дилбар осоиши мо маслиҳати вақт надид,
В-арна аз ҷониби мо дилнигаронӣ донист.
Сангу гилро кунад аз юмни назар лаъли ақик,
Ҳар кӣ қадри нафаси боди ямонӣ донист.
Эй, ки аз дафтари ақл ояти ишқ омӯзӣ,
Тарсам ин нукта ба таҳқиқ надонӣ донист.
Май биёвар, ки нанозад ба гули боги ҷаҳон,
Ҳар кӣ ғоратгарии боди хазонӣ донист.
Ҳофиз ин гавҳари манзум, ки аз табъ ангехт,
Асари тарбияти Осафи сонӣ донист.

Равзаи хулди барин хилвати дарвешон аст,
 Мояи мӯхташамӣ хидмати дарвешон аст.
 Ганчи узлат, ки тилисмооти аҷоиб дорад,
 Фатҳи он дар назари раҳмати дарвешон аст.
 Қасри фирдавс, ки ризвон-ш ба дарбонӣ рафт,
 Манзаре аз чамани нузҳати дарвешон аст.
 Он чӣ зар мешавад аз партави он қалби сиёҳ,
 Кимиеест, ки дар сӯхбати дарвешон аст.
 Он ки пешаш биниҳад тоҷи такаббур Хуршед,
 Кибриест, ки дар ҳашмати дарвешон аст.
 Давлатеро, ки набошад ғам аз осеби завол,
 Бетакаллуф бишунав, давлати дарвешон аст.
 Хусравон қиблаи ҳочоти ҷаҳонанд, вале
 Сабабаш бандагии ҳазрати дарвешон аст.
 Рӯи мақсуд, ки шоҳон ба дуъо металабанд,
 Мазҳараш оинаи талъати дарвешон аст.
 Аз қарон то ба қарон лашқари зулм аст, вале
 Аз азал то ба абад фурсати дарвешон аст.
 Эй тавонгар, мафуруш ин ҳама нахват, ки туро,
 Сару зар дар канафи ҳимати дарвешон аст.
 Ганчи Қорун, ки фуру меравад аз қаҳр ҳанӯз,
 Хонда бошӣ, ки ҳам аз ғайрати дарвешон аст.
 Ҳофиз, ар оби ҳаёти абадӣ меҳохӣ,
 Манбаъаш хоки дари хилвати дарвешон аст.
 Ман гуломи назар Осафи аҳдам к-уро,
 Сурати хоҷагиву сирати дарвешон аст.

Рӯзгорест, ки савдои бутон дини ман аст,
Ғами ин кор нишоти дили ғамгини ман аст.
Дидани рӯи туро дидаи ҷонбин бояд
В-ин кучо мартабаи чашми ҷаҳонбини ман аст.
Ёри ман бош, ки зеби фалаку зинати даҳр
Аз маҳи рӯи туву ашки чу парвини ман аст.
То маро ишқи ту таълими сухан гуфтан қард,
Халқро вирди забон мидҳаду таҳсини ман аст.
Давлати факр, Худоё, ба ман арзонӣ дор,
К-ин қаромат сабаби ҳашмату тамкини ман аст.
Воъизи шаҳнашинос ин азамат, гӯ, мафурӯш,
З-он, ки манзилғаҳи султон дили мискини ман аст.
Ё Раб, ин Каъбаи мақсуд тамошоғаҳи кист?
Ки муғелони тариқаш гулу наsrини ман аст?
Ҳофиз, аз ҳашмати Парвиз дигар қисса маҳон,
Ки лабаш ҷуръакаши Хусрави Ширини ман аст.

Хаами зулфи ту доми куфри дин аст,
Зи користони ӯ як шамма ин аст.
Ҷамолат муъҷизи ҳусн аст, лекин,
Ҳадиси ғамзаат сеҳри мубин аст.
Зи чашми шӯхи ту ҷон кай тавон бурд,
Ки доим бо камон андар камин аст.
Бар он чашми сияҳ сад офарин бод,
Ки дар ошиққушӣ сеҳрофарин аст.
Ачаб илмест илми ҳайати ишқ,
Ки чархи ҳаштумаш ҳафтум Замин аст.
Ту пиндорӣ, ки бадғу рафту ҷон бурд,
Ҳисобаш, бо киромулқотибин аст.
Машав, Ҳофиз, зи қайди зулфаш эмин,
Ки дил бурду кунун дар банди дин аст.

Мархабо, эй пайки муштоқон, бидех пайгоми дуст,
То кунам ҷон аз сари рағбат фидои номи дуст.
Волаву шайдост доим ҳамчу булбул дар қафас,
Тутии табъам зи ишқи шаккару бодоми дуст.
Зулфи ӯ дом асту холаш донаи он дому ман,
Бар умеди донае афтодаам дар доми дуст.
Сар зи мастӣ барнагирад то ба субҳи рӯзи ҳашр,
Ҳар кӣ чун ман дар азал як чуръа хурд аз ҷоми дуст.
Бас нагуям шаммае аз шарҳи шавқи худ аз он-к,
Дарди сар бошад намудан беш аз ин иброми дуст.
Гар диҳад дастам, кашам дар дида ҳамчун тутӣё,
Хоки роҳе, к-он мушарраф гардад аз иқдоми дуст.
Майли ман сӯи висолу қасди ӯ сӯи фироқ,
Тарки коми худ гирифтам, то барояд коми дуст.
Ҳофиз, андар дарди ӯ месӯзу бе дармон бисоз,
З-он, ки дармоне надорад дарди беороми дуст.

Ё Раб, ин шамъи дилафруз зи кошонаи кист?
Чони мо сӯхт, бипурсед, ки чононаи кист?
Ҳолиё хонабарандози дилу дини ман аст,
То дар оғуши кӣ мехуспаду ҳамхонаи кист?
Бодаи лаъли лабаш, к-аз лаби ман дур мабод,
Роҳи руҳи киву паймондиҳи паймонаи кист?
Давлати сӯхбати он шамъи саъодатпартав,
Боз пурсед, Худоро, ки ба парвонаи кист?
Медихад ҳар касаш афсуневу маълум нашуд,
Ки дили нозуки у моили афсонаи кист?
Ё Раб, он шоҳваши моҳруҳи зӯхрачабин,
Дурри яктои киву гавҳари якдонаи кист?
Гуфтам: - Оҳ аз дили девонаи Ҳофиз бе ту!
Зери лаб хандазанон гуфт, ки-Девонаи кист?

Мардуми дидаи мо чуз ба рухат нозир нест,
Дили саргаштаи мо ғайри туро зокир нест.
Ашкам эҳроми тавофи ҳарамат мебандад,
Гарчи аз хуни дили реш даме тоҳир нест.
Бастаи дому қафас бод чу мурғи ваҳшӣ,
Тоири сидра агар дар талабат тоир нест.
Ошиқи муфлис агар, қалби дилаш кард нисор,
Макунаш айб, ки бар нақди равон қодир нест.
Оқибат даст бад-он сарви баландаш бирасад,
Ҳар киро дар талабад ҳиммати ӯ қосир нест.
Аз равонбахшии Исо назанам дам ҳаргиз,
З-он, ки дар руҳфазой чу лабат моҳир нест.
Ман, ки дар оташи савдои ту оҳе назанам,
Кай тавон гуфт, ки бар доғ дилам собир нест.
Рӯзи аввал, ки сари зулфи ту дидам, гуфтам,
Ки парешонии ин силсиларо охир нест.
Сари пайванди ту танҳо на дили Ҳофизрост,
«Кист он, к-аш сари пайванди ту дар хотир нест».

Хоби он наргиси фаттони ту бе чизе нест,
Тоби он зулфи парешони ту бе чизе нест.
Аз лабат шир равон буд, ки ман мегуфтам,
Ин шакар гирди намакдони ту бе чизе нест.
Чондарозии ту бодо, ки яқин медонам,
Дар камон новаки мижгони ту бе чизе нест.
Мубталой ба ғами меҳнату андӯҳи фироқ.
Эй дил, ин нолаву афғони ту бе чизе нест.
Дӯш бод аз сари кӯяш ба гулистон бигузашт,
Эй гул, ин чоки гиребони ту бе чизе нест.
Дарди ишқ арҷи дил аз халқ ниҳон медорад,
Ҳофиз, ин дидаи гирёни ту бе чизе нест.

Айби риндон макун, эй зоҳиди покизасиришт,
Ки гуноҳи дигарон бар ту нахоҳанд навишт.
Ман агар некам, агар бад, ту бирав, худро бош,
Ҳар касе он даравад оқибати кор, ки кишт.
Ҳама кас толиби ёранд, чӣ хушёру, чӣ маст,
Ҳама ҷо хонаи ишқ аст, чӣ масҷид, чӣ куништ.
Сари таслими ману хишти дари майкадаҳо,
Муддаъӣ гар накунад фаҳми сухан, гӯ: сару хишт.
Ноумедам макун аз собиқаи лутфи азал,
Ту паси парда чӣ донӣ, ки кӣ хубасту кӣ зишт?
На ман аз пардаи тақво бадар афтодаму бас,
Падарам низ биҳишти абад аз даст биҳишт.
Боғи фирдавс латиф аст, валекин зинҳор,
Ту ганимат шумар ин сояи беду лаби кишт.
Ҳофизо, рӯзи аҷал гар ба каф орей ҷоме,
Яксар аз кӯйи харобот барандат ба биҳишт.

Субҳдам мурғи чаман бо гули навхоста гуфт:
«Ноз кам кун, ки дар ин боғ бaсе чун ту шукуфт!»
Гул бихандид, ки: «Аз рост наранҷем, вале
Ҳеч ошиқ сухани сахт ба маъшуқ нагуфт».
Гар тамаъ дорӣ аз он ҷоми мурассаъ майи лаъл,
Эй бaсо дур, ки ба нӯки мижаат бояд суфт.
То абад бӯйи муҳаббат ба машомаш нарасад,
Ҳар кӣ хоки дари майхона ба рухсора наруфт.
Дар гулистони Ирам дӯш чу аз лутфи ҳаво,
Зулфи сунбул ба насими саҳарӣ меошуфт.
Гуфтам: «Эй маснади Ҷам, ҷоми ҷаҳонбинат кӯ?»
Гуфт: «Афсӯс, ки он давлати бедор бихуфт».
Сухани ишқ на он аст, ки ояд ба забон,
Соқиё, май деҳу кӯтоҳ кун ин гуфтушунуфт.
Ашки Ҳофиз хираду сабр ба дарё андохт,
Чӣ кунад? Сӯзи ғами ишқ наёрист нухуфт.

Он турки паричехра, ки дӯш аз бари мо рафт,
Оё чӣ хато дид, ки аз роҳи хато рафт?
То рафт маро аз назар он чашми чаҳонбин,
Кас воқифи мо нест, ки аз дида чиҳо рафт.
Бар шамъ нарафт аз гузари оташи дил дӯш,
Он дуд, ки аз сӯзи чигар бар сари мо рафт.
Дур аз руҳи ту дам ба дам аз гӯшаи чашмам,
Селоби сиришк омаду тӯфони бало рафт.
Аз пой фитодем, чу омад ғами ҳичрон,
Дар дард бимурдем, чу аз даст даво рафт.
Дил гуфт: «Висолаш ба дуъо боз тавон ёфт»,
Умрест, ки умрам ҳама дар кори дуъо рафт.
Эҳром чӣ бандем, чу он қибла на ин ҷост,
Дар саъй чӣ кӯшем, чу аз Марва Сафо рафт.
Дӣ гуфт табиб аз сари ҳасрат, чу маро дид:
«Ҳайҳот, ки ранҷи ту зи Қонуни Шифо рафт».
Эй дӯст, ба пурсидани Ҳофиз қадаме нех,
З-он пеш, ки гӯянд, ки аз дори фано рафт.

Шарбате аз лаби лаълаш начашидему бирафт,
Рӯйи маҳпайкари ӯ сер надидему бирафт.
Гӯйӣ аз сӯҳбати мо нек ба танг омада буд,
Бор бар басту ба гардаш нарасидему бирафт.
Баски мо фотиҳаву хирзи ямонӣ хондем,
В-аз паяш сураи «Ихлос» дамидему бирафт.
Ишва доданд, ки бар мо гузаре хоҳӣ кард,
Дидӣ охир, ки чунин ишва харидему бирафт.
Шуд чамон дар чамани ҳусну латоғат, лекин
Дар гулистони висолаш начамидему бирафт.
Ҳамчу Ҳофиз ҳама шаб нолаву зорӣ кардем,
К-эй дарего ба видоъаш нарасидему бирафт.

Саду як ғазал

Мудомам маст медорад насими чаъди гесӯят,
Харобам мекунад ҳар дам фиреби чашми ҷодуят.
Пас аз чандин шикебой шабе, ё Раб, тавон дидан,
Ки шамъи дида афрӯзем дар меҳроби абрӯят.
Саводи лавҳи биниширо азиз аз баҳри он дорам,
Ки ҷонро нусхае бошад зи лавҳи холи ҳиндӯят.
Ту гар хоҳӣ, ки ҷовидон ҷаҳон яксар биорӣ,
Саборо гӯ, ки бардорад замоне бурқаб аз рӯят.
В-агар расми фано хоҳӣ, ки аз олам барандозӣ,
Барафшон, то фуру резад ҳазорон ҷон зи ҳар мӯят.
Ману боди сабо мискин, ду саргардони беҳосил,
Ман аз афсуни чашми масту ӯ аз бӯйи гесӯят.
Зиҳӣ ҳиммат, ки Ҳофизрост аз дунёву аз укбо,
Наёяд ҳеч дар чашмам ба ҷуз хоки сари кӯят.

Аз мани дилшуда он ёр нампурсад ҳеч,
Хабаре 3-ин дили афгор нампурсад ҳеч.
Дӣ ба сарманзили ман омаду аҳвол бидид,
Гуфт: - Чун аст туро ёр нампурсад ҳеч?
Гуфтамаш:- Бахти ману толеъи шуридаи ман,
Хаста мебинадам он ёр, нампурсад ҳеч?
ӯ табиби ману ман хаставу бемори ғамаш,
Чун табиб аст, ки бемор нампурсад ҳеч?
Ҷонам аз фурқати рӯяш ба лаб омад сад бор,
Ки аз ин дилшуда он ёр нампурсад ҳеч.
Душ дар хоб рухи чун маҳи ӯ медидам,
Ба ман ӯ гуфт: - Туро ёр нампурсад ҳеч?
Эй табиби азали, як назаре кун моро,
Ҳофизи суҳтаро ёр нампурсад ҳеч.

Рузи васли дустдорон ёд бод,
Ёд бод, он рузгорон ёд бод!
Комам аз талхии ғам чун захр гашт,
Бонги нуши шодхорон ёд бод!
Гарчи ёрон фориғанд аз ёди ман,
Аз ман эшонро ҳазорон ёд бод!
Мубтало гаштам дар ин банду бало,
Кушиши он ҳақгузoron ёд бод.
Гарчи сад рӯд аст дар чашмам мудом,
Зиндаруди боғкорон ёд бод!
Рози Ҳофиз баъд аз ин ногуфта монд,
Эй дарего, роздорон ёд бод!

Чамолат офтоби ҳар назар бод!
Зи хубӣ рӯйи хубат хубтар бод!
Ҳумои зулфи шоҳиншаҳпаратро,
Дили шоҳони олам зери пар бод!
Касе к-ӯ бастаи зулфат набошад,
Чу зулфат дарҳаму зеру забар бод!
Диле, к-ӯ ошиқи рӯят набошад,
Ҳамеша гарқа дар хуни ҷигар бод!
Буро, чун ғамзаат новак фишонад,
Дили маҷрӯҳи ман пешаш сипар бод!
Чу лаъли шаккаринат бўса бахшад,
Мазоқи ҷони ман з-ӯ пуршакар бод.
Маро аз туст ҳар дам тоза ишқе,
Туро ҳар соате ҳусни дигар бод!
Ба ҷон муштоқи рӯйи туст Ҳофиз,
Туро дар ҳоли муштоқон назар бод!

Хусни ту ҳамеша дар фузун бод!
Рӯят ҳамасола лолагун бод!
Андар сари ман хаёли ишқат,
Ҳар рӯз, ки бод, дар фузун бод!
Ҳар сарв, ки дар чаман дарояд,
Дар хидмати қоматат нагун бод!
Чашме, ки на фитнаи ту бошад,
Чун гавҳари ашк ғарқи хун бод!
Чашми ту зи баҳри дилрабой,
Дар кардани сеҳр зӯфунун бод!
Ҳар чо, ки дилест, дар ғами ту,
Бесабру қарору бесукун бод!
Қадди ҳама дилбарони олам,
Пеши алифи қадат чу нун бод!
Ҳар дил, ки зи ишқи туст холӣ,
Аз ҳалқаи васли ту бурун бод!
Лаъли ту, ки ҳаст чони Ҳофиз,
Дур аз лаби мардумони дун бод!

Дерест, ки дилдор паёме нафиристод,
Нанвишт саломеву каломе нафиристод.
Сад нома фиристодаму он шоҳи саворон,
Пайке надавониду саломе нафиристод.
Суйи мани ваҳшисифати ақрамида,
Охуравише, кабкхироме нафиристод.
Донист, ки хоҳад шуданам мурғи дил аз даст,
В-аз он хати чун силсила доме нафиристод.
Фарёд, ки он соқии шаккарлаби сармаст,
Донист, ки махмураму чоме нафиристод.
Чандон, ки задам лофи каромоту мақомот,
Ҳечам хабар аз ҳеч мақоме нафиристод.
Ҳофиз, ба адаб бош, ки вохост набошад,
Гар шоҳ паёме ба ғулуме нафиристод.

Хумои авчи саъодат ба доми мо афтад,
Агар туро гузаре бар мақоми мо афтад.
Хубобвор барандозам аз нишот кулоҳ,
Агар зи руйи ту аксе ба қоми мо афтад.
Шабе, ки мохи мурод аз уфук шавад толеъ,
Бувад, ки партави нуре ба боми мо афтад.
Ба боргоҳи ту чун бодро набошад бор,
Кай иттифоқи мақоли саломи мо афтад?
Чу чон фидои лабаш шуд, хаёл мебастам.
Ки қатрае зи зулолаш ба қоми мо афтад.
Хаёли зулфи ту гуфто, ки чон васила масоз,
К-аз ин шикор фаровон ба доми мо афтад!
Ба ноумедӣ аз ин дар марав, бизан фоле,
Бувад, ки қуръаи давлат ба номи мо афтад.
Зи хоки қӯйи ту ҳар гаҳ, ки дам занад, Ҳофиз,
Насими гулшани чон дар машоми мо афтад.

Дили мо ба даври рӯят зи чаман фароғ дорад,
 Ки чу сарв пойбанд асту чу лола доғ дорад.
 Сари мо фуру наёяд ба камони абруи кас,
 Ки даруни гӯшағирон зи чаман фароғ дорад.
 Зи бунафша тоб дорам, ки зи зулфи ӯ занад дам,
 Ту сиёҳи камбаҳо бин, ки чӣ дар димоғ дорад!
 Ба чаман хирому бингар бари тахти гул, ки лола,
 Ба надими шоҳ монад, ки ба каф аёғ дорад.
 Шаби зулмату биёбон, ба кучо тавон расидан?
 Магар он, ки шамъи рӯят ба раҳам чароғ дорад.
 Ману шамъи субҳгоҳӣ, сазад, ар ба ҳам биғирём,
 Ки бисӯхтему аз мо бути мо фароғ дорад.
 Сазадам чу абри баҳман, ки бар ин чаман бигирям,
 Тарабошени булбул бинигар, ки зог дорад.
 Сари дарси ишқ дорад дили дардманди Ҳофиз,
 Ки на хотири тамошо, на ҳавои боғ дорад.

Дилам бе чамолат сафое надорад,
Чу бегонае, к-ошное надорад.
Матоъи дили поки ушшоқи мискин,
Ба бозори хуснат баҳое надорад.
Дило, чоми сокии гулрух талаб кун,
Ки чун гул замона бақое надорад.
Агарчи дилам рафт, лекин ғамаш нест,
Ба чуз он хама зулф чое надорад.
Аз ин синаи танг тарсам, ки тираш,
Равад чое, он гаҳ давое надорад.
Ҳама чиз дорад дилором, лекин,
Дареғо, ки бо мо вафое надорад.
Чу моҳ аст равшан, ки бе меҳри рӯят,
Дилу чони Ҳофиз сафое надорад.

Он, ки аз сунбули ӯ ғолия тобе дорад,
 Боз бо дил шудагон нозу итобе дорад.
 Аз сари куштаи худ мегузарад ҳамчун бод,
 Чӣ тавон кард, ки умр асту шитобе дорад.
 Моҳи хуршеднамояш зи паси пардаи зулф,
 Офтобест, ки дар пеш саҳобе дорад.
 Чашми ман кард ба ҳар гуша равон сели сиришк,
 То сикҳисарви туро тозатар обе дорад.
 Ғамзаи шуҳи ту хунам ба хато мерезад,
 Фурсаташ бод, ки ҳуш фикри савобе дорад.
 Оби ҳайвон агар ин аст, ки дорад лаби дӯст,
 Равшан аст ин, ки Хизир баҳра саробе дорад.
 Чашми махмури ту дорад зи дилам қасди чигар,
 Турки маст аст, магар майли кабобе дорад?
 Қони бемори маро нест зи ту рӯи суол,
 Эй ҳуш он хаста, ки аз дӯст ҷавобе дорад!
 Кай қунад сӯи дили хастаи Ҳофиз назаре,
 Чашми масташ, ки ба ҳар гуша харобе дорад.

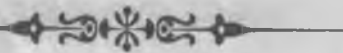

Шоҳид он нест, ки мӯеву миёне дорад,
Бандаи талъати он бош, ки оне дорад.
Шеваи хуру парӣ гарчи латиф аст, вале,
Хубӣ он асту латофат, ки фалонӣ дорад.
Чашмаи чашми маро, эй гули хандон, дарёб,
Ки ба умеди ту хуш оби равоне дорад.
Гӯйи хубӣ кӣ барад аз ту, ки хуршед он чо,
На саворест, ки дар даст иноне дорад.
Дилнишон шуд суханам, то ту қабулаш кардӣ,
Оре - оре сухани ишқ нишоне дорад.
Хамаи абруи ту дар санъати тирандозӣ,
Бурда аз даст ҳар он кас, ки камоне дорад.
Дар раҳи ишқ нашуд кас ба яқин маҳрами роз,
Ҳар касе бар ҳасаби хеш гумоне дорад.
Бо хароботнишинон зи каромот малоф,
Ҳар сухан вақтеву ҳар нукта маконе дорад.
Мурғи зирак нашавад дар чаманаш нагмасарой,
Ҳар баҳоре, ки зи дунбол хазоне дорад.
Муддаъӣ, гӯ, луғазу нукта ба Ҳофиз мафурӯш,
Килки мо низ забоневу баёне дорад.

Ҷон бе ҷамоли ҷонон майли ҷаҳон надорад,
Ҳар кас, ки ин надорад, ҳаққо, ки он надорад.
Бо ҳеч кас нишоне з-он дилситон надидам,
Ё ман хабар надорам, ё ӯ нишон надорад.
Ҳар шабнаме дар ин раҳ сад баҳри оташин аст,
Дардо, ки ин муъаммо шарҳу баён надорад.
Сарманзили фароғат натвон зи даст додан,
Эй сорбон фуру каш, к-ин раҳ карон надорад.
Чанги хамидақомат мехонадат ба ишрат,
Бишнава, ки панди пирон, ҳечат зиён надорад.
Эй дил, тариқи риндӣ аз муҳтасиб биомӯз,
Маст асту дар ҳаққи ӯ, кас ин гумон надорад.
Ахволи ганчи Қорун, к-айём дод бар бод,
Дар гуши дил фуру хон, то зар ниҳон надорад.
Гар худ рақиб шамъ аст, асрор аз ӯ бипӯшон,
К-он шӯхи сарбурида банди забон надорад.
Кас дар ҷаҳон надорад як банда ҳамчу Ҳофиз,
Зеро ки чун ту шоҳе кас дар ҷаҳон надорад.

Сахар булбул ҳикоят бо сабо кард,
Ки ишқи рӯи гул бо мо чиҳо кард?
Аз он ранги рухам хун дар дил афтод,
В-аз ин гулшан ба хорам мубтало кард.
Ғуломи ҳаммати он нозанинам,
Ки кори хайр бе рӯву риё кард.
Ман аз бегонагон дигар наанолам,
Ки бо ман ҳар чӣ кард, он ошно кард.
Ғар аз султон тамаъ кардам, хато буд,
В-ар аз дилбар вафо ҷустам, ҷафо кард.
Хушаш бод он насими субҳгоҳӣ,
Ки дарди шабнишиноро даво кард.
Ниқоби гул кашид аз зулфи сунбул,
Гиреҳбанди қабои ғунча во кард.
Ба ҳар су булбули ошиқ дар афгон,
Танаъум аз миён боди сабо кард.
Башорат бар ба кӯи майфурушон,
Ки Ҳофиз тавба аз зӯҳду риё кард.
Вафо аз хоҷағони шаҳр бо ман,
Камоли давлату дин Булвафо кард.

Биё, ки турки фалак хони руза ғорат кард,
Ҳилоли ид ба даври қадаҳ ишорат кард.
Савоби рӯзаву ҳаҷчи қабул он кас бурд,
Ки хоки майкадаи ишқро зиёрат кард.
Мақоми аслии мо гӯшаи харобот аст,
Худош хайр диҳод он ки ин иморат кард.
Баҳои бодаи чун лаъл чист? Ҷавҳари ақл!
Биё, ки суд касе бурд, к-ин тичорат кард.
Намоз дар хамаи он абрувони меҳробӣ,
Касе кунад, ки ба хуни чигар таҳорат кард.
Ғиғон, ки наргиси ҷаммоши шайхи шаҳр имруз,
Назар ба дурдакшон аз сари ҳақорат кард.
Ба рӯи ёр назар кун, зи дида миннат дор,
Ки кордида назар аз сари басорат кард.
Ҳадиси ишқ зи Ҳофиз шунав, на аз воиз,
Агарчи санъати бисёр дар иборат кард.

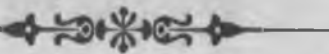
Дил аз ман бурду руй аз ман ниҳон кард,
Худоро, бо кӣ ин бозӣ тавон кард?
Шаби танҳоиам дар қасди ҷон буд,
Хаёлаш лутфҳои бекарон буд.
Чаро чун лола хуниндил набошам,
Ки бо мо наргиси ӯ сар гарон кард.
Киро гуям, ки бо ин дарди ҷонсӯз,
Табибам қасди ҷони нотавон кард?
Бад-он сон сӯхт чун шамъам, ки бар ман,
Суроҳӣ гиряву барбат фиғон кард.
Сабо, гар чора дорӣ, вақт вақт аст,
Ки дарди иштиёкам қасди ҷон кард.
Миёни меҳрубонон кай тавон гуфт,
Ки ёри мо чунин гуфту чунон кард?
Аду бо ҷони Ҳофиз он накардӣ,
Ки тири чашми он абрукамон кард.

Ёрам чу қадах ба даст гирад,
Бозори бутон шикаст гирад.
Ҳар кас, ки бидид чашми ӯ, гуфт:
«Ку мӯҳтасибе, ки маст гирад?»
Дар баҳр фитодаам чу моҳӣ,
То ёр маро ба шаст гирад.
Дар пош фитодаам ба зорӣ,
Оё бувад он, ки даст гирад?
Хуррам дили он, ки ҳамчу Ҳофиз,
Ҷоме зи майи аласт гирад.

Ҳар киро хоки сари кӯйи ту маскан бошад,
Пеши ӯ гулшани фирдавс чу гулхан бошад.
Гар ҷаҳон равшанӣ аз партави Хуршед гирифт,
Чашми ушшоқ ба дидори ту равшан бошад.
Ёр чун лутфу муроҷот кунад ёронро,
Дӯстонро чӣ ғам аз таънаи душман бошад?
Чун кунад ғамзаи қаттоли хушат даст ба тег,
Зери пойи ту ҳазорон сари бетан бошад.
Бигзар аз ҳар чӣ ту дорӣ, ки ҳичобест азим
Дар раҳи ӯ, ҳам агар як сари сӯзан бошад.
Ҳочати хеш кунад арз дили ҳочатманд,
Бо даҳони ту, агар ҳочати гуфтан бошад.
Мо чу зулфи ту напечем сар аз теғу синон,
Ғамзаи шӯхи туро гар сари куштан бошад.
Сухт гар хушқу тари Ҳофизи Шероз, чӣ бок?
Ошиқи сӯхтадил сӯхтахирман бошад.

Кай шеъри тар ангезад, хотир, ки ҳазин бошад,
Як нукта дар ин маънӣ гуфтему ҳамин бошад.
Аз лаъли ту гар ёбам ангуштариин зинҳор,
Сад мулки Сулаймонам дар зери нигин бошад.
Ғамнок набояд буд аз таъни ҳасуд, эй дил,
Шояд, ки чу вобинӣ, хайри ту дар ин бошад.
Ҳар, к-ӯ накунад фаҳме з-ин килки хаёлангез,
Нақшаш ба ҳаром, ар худ суратгари Чин бошад.
Ҷоми маю хуни дил ҳар як ба касе доданд,
Дар доираи қисмат, авзоъ чунин бошад.
Дар кори гулобу гул ҳукми азалии ин буд,
К-ин шоҳиди бозорӣ в-он парданишин бошад.
Он нест, ки Ҳофизро риндӣ бишуд аз хотир,
К-ин собиқаи пешин, то рӯзи пасин бошад.

www.kmt.tj

Хуш омад гул в-аз он хуштар набошад,
Ки дар дастат ба чуз соғар набошад.
Замони хушдилий дарёбу дур ёб,
Ки доим дар садаф гавҳар набошад.
Ғанимат дону май хур дар гулистон,
Ки гул то ҳафтаи дигар набошад.
Аё пурлаъл карда чоми заррин,
Бубахшо бар касе, к-аш зар набошад.
Биё, эй шайху аз хумхонаи мо,
Шаробе хур, ки дар Кавсар набошад.
Бишӯй авроқ агар ҳамдарси мой,
Ки илми ишк дар дафтар набошад.
Зи ман бинюшу дил дар шоҳиде банд,
Ки ҳуснаш бастаи зевар набошад.
Шаробе бехуморам бахш, ё Раб,
Ки бо вай ҳеч дарди сар набошад.
Ман аз чон бандаи султон Увайсам,
Агарчи ёдаш аз чокар набошад.
Ба тоҷи оламоряш, ки хуршед,
Чунин зебандаи афсар набошад.
Касе гирад хато дар назми Ҳофиз,
Ки ҳечаш лутф дар гавҳар набошад.

Гул бе рухи ёр хуш набошад,
Бе бода баҳор хуш набошад.
Тарфи чаману тавофи бўстон,
Бе лолаъзор хуш набошад.
Рақсидани сарву ҳолати гул,
Бе савти ҳазор хуш набошад.
Бо ёри шакарлаби гуландом,
Бе бўсу канор хуш набошад.
Ҳар нақш, ки дасти ақл бандад,
Ўз нақши нигор хуш набошад.
Ўн нақди муҳаққар аст, Ҳофиз,
Аз баҳри нисор хуш набошад.

Дар намозам хама абруи ту бо ёд омад,
Ҳолате рафт, ки меҳроб ба фарёд омад.
Аз ман акнун тамаъи сабру дилу хуш мадор,
К-он таҷаммул, ки ту дидӣ, ҳама бар бод омад.
Бода софӣ шуду мурғони чаман маст шуданд,
Мавсими ошиқиву қор ба бунёд омад.
Буйи беҳбуд зи авзои ҷаҳон мешунавам,
Шодӣ овард гулу боди сабо шод омад.
Эй арӯси ҳунар, аз бахт шикоят манамо,
Ҳаҷлаи ҳусн биёрой, ки домод омад.
Дилфиребони наботӣ ҳама зевар бастанд,
Дилбари мост, ки бо ҳусни худодод омад.
Зери боранд дарахтон, ки тааллуқ доранд,
Эй хушо сарв, ки аз бори ғам озод омад.
Мутриб, аз гуфтаи Ҳофиз ғазале нағз бихон,
То бигӯям, ки зи аҳди тарабам ёд омад.

Сахарам давлати бедор ба болин омад,
Гуфт: «Бархез, ки он Хусрави Ширин омад.
Қадахе даркашу сархуш ба тамошо бихиром,
То бибинӣ, ки нигорат ба чӣ оин омад.
Муждагонӣ бидех, эй хилватии нофакушой,
Ки зи сахрои Хутан оҳуи мушкин омад».
Гиря обе ба рухи сӯхтагон бозовард,
Нола фарёдраси ошиқи мушкин омад.
Мурги дил боз ҳаводори камонабрӯест,
Эй кабутар, нигарон бош, ки шоҳин омад.
Соқиё, май бидеху ғам махӯр аз душману дӯст,
Ки ба коми дили мо он бишуду ин омад.
Расми бадахдии айём чу дид абри баҳор,
Гиряш бар суману сунбулу насрин омад.
Чун сабо гуфтаи Ҳофиз бишунид аз булбул,
Анбарафшон ба тамошои раёҳин омад.

Дӯш вақти саҳар аз ғуса начотам доданд,
В-андар он зулмати шаб оби ҳаётам доданд.
Бехуд аз шаъшаъаи партави зотам карданд,
Бода аз чоми таҷаллӣ ба сифотам доданд.
Чӣ муборақ саҳаре буду чӣ фархунда шабе,
Он шаби қадр, ки ин тоза баротам доданд.
Баъд аз ин рӯйи ману оинаи васфи ҷамол,
Ки дар он чо хабар аз чилваи зотам доданд.
Ман агар комраво гаштаму хушдил, чӣ аҷаб?
Мустаҳиқ будаму онҳо ба закотам доданд.
Ҳотиф он рӯз ба ман муждаи ин давлат дод,
Ки бад-он ҷавру ҷафо сабру суботам доданд.
Ин ҳама шахду шакар, к-аз суханам мерезад,
Аҷри сабрест, к-аз он шохи наботам доданд.
Ҳиммати Ҳофизу анфоси саҳархезон буд,
Ки зи банди ғами айём начотам доданд.

Дӯш дидам, ки малоик дари майхона заданд,
Гили одам бисиританду ба паймона заданд.
Соқинони ҳарами сатру афофи малакут,
Ба мани роҳнишин бодаи мастона заданд.
Осмон бори амонат натавонист кашид,
Қуръаи кор ба номи мани девона заданд.
Чанги ҳафтаду ду миллат ҳамаро узр бинех,
Чу надиданд ҳақиқат, раҳи афсона заданд.
Шукри Эзид, ки миёни ману ӯ сулҳ афтод,
Суфиён рақсунон соғари шукрона заданд.
Оташ он нест, ки аз шӯълаи ӯ хандад шамъ,
Оташ он аст, ки дар хирмани парвона заданд.
Кас чу Ҳофиз накушод аз рухи андеша ниқоб,
То сари зулфи суханро ба қалам шона заданд.

Он май, ки дӯш соқии мо дар пиёла кард,
Тадбири зӯҳди зоҳиди ҳафтодсола кард.
Бо қони ташнағони ғамат бодаи сабӯх,
Кард он чи дӯш бо гули сероб жола кард.
Дар боғи даҳр ғунҷаи рӯйи ту то шукуфт,
Бас хуни дил, ки дар дили хунини лола кард.
Ҳаргиз ба сӯйи мо нанавиштӣ ту номае,
Бо он, ки дил ба номи ту чандин рисола кард.
Туғронависи ҳусн ба дорулқазои ишқ
Бе май нарафт, номи ту андар пиёла кард.
Бар як навишт котиби девони оразат
Ҳар бўсае, ки чашми ту моро ҳавола кард.
Хун гашт қони Ҳофизии мискини хастадил,
Аз бас, ки дар фироқи лабат оҳу нола кард.

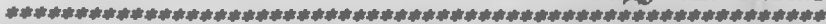

Онон, ки хокро ба назар кимиё кунанд,
Оё бувад, ки гӯшае чашме ба мо кунанд?
Дардам нуҳуфта беҳ зи табибоне муддаъӣ,
Бошад, ки аз хазонаи ғайбам даво кунанд.
Маъшук чун ниқоб зи рух дар намекашад,
Ҳар кас ҳикояте ба тасаввур чаро кунанд?
Чун ҳусни оқибат на ба риндиву зоҳидист,
Он беҳ, ки кори худ ба иноят раҳо кунанд.
Бе маърифат мабош, ки манязиди ишқ,
Аҳли назар муомила бо ошно кунанд.
Ҳоли даруни парда бaсе фитна меравад,
То он замон, ки парда бар афтад, чиҳо кунанд?
Гар санг аз ин ҳадис бинолад, ачаб мадор,
Соҳибдилон ҳикояти дил хуш адо кунанд.
Май хӯр, ки сад гуноҳ зи агёр дар ҳичоб,
Беҳтар зи тоъате, ки барӯву риё кунанд.
Пироҳане, ки ояд аз ӯ бӯйи Юсуфам,
Тарсам, бародарони ғаюраш қабо кунанд.
Бигзар ба кӯйи майкада, то зумраи хузур
Авқоти худ зи баҳри ту сарфи дуё кунанд.
Пинҳон зи ҳосидон ба худам хон, ки мунъимон,
Хайри ниҳон барои ризои Худо кунанд.
Ҳофиз, давоми васл муяссар намешавад,
Шоҳон кам илтифот ба ҳоли гадо кунанд.

Шоҳидон гар дилбарӣ з-ин сон кунанд,
Зоҳидонро раҳна дар имон кунанд.
Ҳар кучо он шохи наргис бишкуфад,
Гулрухонаш дида наргисдон кунанд.
Эй ҷавони сарвқад, гӯе бизан,
Пеш аз он, к-аз қоматат чавғон кунанд.
Ошиқонро бар сари худ ҳукм нест,
Ҳар чӣ фармони ту бошад, он кунанд.
Пеши чашмам камтар аст аз қатрае
Он ҳикоятҳо, ки аз тӯфон кунанд.
Ёри мо чун гирад оғози симоъ,
Қудсиён бар Арш дастафшон кунанд.
Мардуми чашмам ба хун оғушта шуд,
Дар кучо ин зулм бар инсон кунанд?
Хуш баро бо ғусса, эй дил, к-аҳли роз,
Айши худ дар бутаи ҳичрон кунанд.
Сар мақаш Ҳофиз, зи оҳи ними шаб,
То чу субҳат оина раҳшон кунанд.

Ёд бод он, ки ниҳонат назаре бо мо буд,
 Рақами меҳри ту бар чехраи мо пайдо буд.
 Ёд бод он, ки чу чашмат ба итобам мекушт,
 Муъчизи Исавият дар лаби шаккархо буд.
 Ёд бод он, ки сабуҳизада дар мачлиси унс
 Чуз ману дӯст набудем Худо бо мо буд.
 Ёд бод он, ки рухат шамъи тараб меафрӯхт,
 В-ин дили сӯхта парвонаи нопарво буд.
 Ёд бод он, ки дар ин базмгаҳи хулқу адаб,
 Он, ки ӯ хандаи мастона задӣ, сахбо буд.
 Ёд бод он, ки чу ёкутқадаҳ ханда задӣ,
 Дар миёни ману лаъли ту ҳикоятҳо буд.
 Ёд бод он, ки нигорам чу камар барбастӣ,
 Дар рикобаш маҳи нав пайки чаҳонпаймо буд.
 Ёд бод он, ки харободнишин будаму маст,
 В-он чи дар масчидам имрӯз кам аст, он ҷо буд.
 Ё бод он, ки ба ислоҳи шумо мешуд рост,
 Назми ҳар гавҳари носуфта, ки Ҳофизро буд.

Корам зи даври чарх ба сомон намерасад,
Хун шуд дилам зи дарду ба дармон намерасад.
Бо хоки роҳ рост шудам, лек ҳамчунон
То обрӯ намеравадам, нон намерасад.
Пайпорае наместанам аз ҳеч устухон,
То сад ҳазор захм ба дандон намерасад.
Серам зи ҷони худ ба дили ростон, вале
Бечораро чӣ чора, чу фармон намерасад.
Аз орзуст гашта гаронбори ғам дилам,
Овах, ки орзуи ман арзон намерасад.
Яъкубро ду дида зи ҳасрат сафед шуд,
Овозае зи Миср ба Канъон намерасад.
Аз ҳашмат аҳли ҷаҳл ба Кайвон расидаанд,
Ҷуз охи аҳли фазл ба Кайвон намерасад.
Аз дастбурди ҷаври фалак аҳли фазлро
Ин гусса бас, ки даст сӯйи ҷон намерасад.
То сад ҳазор хор намерӯяд аз замин,
Аз гулбуне гуле ба гулистон намерасад.
Суфӣ бишӯй занги дили худ ба оби май,
К-аз шустушӯй хирқаат ғуфрон намерасад.
Ҳофиз, сабур бош, ки дар роҳи ошиқӣ,
Ҳар кас, ки ҷон надод, ба ҷонон намерасад.

Душ дар ҳалқаи мо қиссаи гесӯи ту буд,
То дили шаб сухан аз силсилаи мӯи ту буд.
Дил, ки аз новаки мижғони ту дар хун мегашт,
Боз муштоқи камонхонаи абруи ту буд.
Ҳам афуллоҳ сабо к-аз ту паёме овард,
В-ар на дар кас нарасидем, ки аз кӯи ту буд.
Олам аз шӯру шари ишқ хабаре ҳеч надошт,
Фитнаангези ҷаҳон ғамзаи ҷодуи ту буд.
Мани саргашта ҳам аз аҳли саломат будам,
Доми роҳам шикани турраи ҳиндуи ту буд.
Бикушо банди қабо, то бикушояд дили ман,
Ки кушоде, ки маро буд, зи паҳлуи ту буд.
Ба вафои ту, ки бар турбати Ҳофиз бигузар,
К-аз ҷаҳон мешуду дар орзуи рӯи ту буд.

Мусулмонон маро вақте диле буд,
Ки бо вай гуфтаме, гар мушкиле буд.
Ба гирдобе чу меафтадам аз ғам,
Ба тадбираш умеди соҳиле буд.
Диле ҳамдарду ёре маслиҳатбин,
Ки истизҳори ҳар аҳли диле буд.
Зи ман зоеъ шуд андар куи чонон,
Чӣ домангир, ё раб, манзиле буд.
Хунар бе айби ҳирмон нест, лекин
Зи ман маҳрумтар кай соиле буд?
Бар ин чони парешон раҳмат оред,
Ки вақте кордоне, комиле буд.
Маро то ишқ таълими сухан кард,
Ҳадисам нуктаи ҳар маҳфиле буд.
Мағӯ дигар, ки Ҳофиз нуктадон аст,
Ки мо дидему маҳкам чоҳиле буд.

Ҷарғизам нақши ту аз лавҳи дилу ҷон наравад,
Ҷарғиз аз ёди ман он сарви хиромон наравад.
Аз димоғи мани саргашта хаёли рухи дӯст,
Ба ҷафои фалаку ғуссаи даврон наравад.
Дар азал баст дилам бо сари зулфат пайванд,
То абад сар накашад в-аз сари паймон наравад.
Ҷар ҷӣ ҷуз бори гамат бар дили мискини ман аст,
Биравад гар сари ман в-аз дили ман он наравад.
Ончунон меҳри ту ҳам дар дилу ҷон ҷой гирифт,
Ки агар сар биравад, аз дилу аз ҷон наравад.
Гар равад аз паи хубон дили ман, маъзур аст,
Дард дорад ҷӣ кунад, к-аз паи дармон наравад?
Ҷар кӣ хоҳад, ки ҷу Ҷофиз нашавад саргардон,
Дил ба хубон надихад в-аз пайи эшон наравад.

Гуфтам: «Ғами ту дорам», Гуфто: «Ғамат сар ояд».
Гуфтам, ки: «Мохи ман шав!» Гуфто: «Агар барояд».
Гуфтам: «Зи меҳрварзон расми вафо биомуз!»
Гуфто: «Зи хубруён ин кор камтар ояд».
Гуфтам, ки: «Бар хаёлат роҳи назар бибандам»,
Гуфто, ки: «Шабрав аст у, аз роҳи дигар ояд».
Гуфтам, ки: «Бӯи зулфат, гумроҳи оламам кард».
Гуфто: «Агар бидонӣ, ҳам ўт раҳбар ояд».
Гуфтам: «Хушо ҳавое, к-аз боди субҳ хезад».
Гуфто: «Хунук насиме, к-аз кӯи дилбар ояд».
Гуфтам, ки: «Нӯши лаълат моро ба орзу кушт».
Гуфто: «Ту бандагӣ кун, к-ӯ бандапарвар ояд».
Гуфтам: «Дили раҳимат кай азми сулҳ дорад?»
Гуфто: «Мағӯй бо кас, то вақти он дар-ояд».
Гуфтам: «Замони ишрат дидӣ, ки чун сар омад?»
Гуфто: «Хамӯш, Ҳофиз, к-ин гусса ҳам сар ояд».

Даст аз талаб надорам, то коми ман барояд,
Ё тан расад ба чонон ё чон зи тан барояд.
Бикшой турбатамро баъд аз вафоту бингар,
К-аз оташи дарунам дуд аз кафан барояд.
Бинмой рух, ки халқе вола шаванду хайрон,
Бикшой лаб, ки фарёд аз марду зан барояд.
Чон бар лаб асту ҳасрат дар дил, ки аз лабонаш,
Нагрифта ҳеч коме чон аз бадан барояд.
Аз ҳасрати дахонаш омад ба танг чонам,
Худ коми тангдастон, кай з-он даҳан барояд?
Гӯянд зикри хайраш дар хайли ишқбозон,
Ҳар чо, ки номи Ҳофиз дар анчуман барояд.

Эй сабо, накҳате аз кӯйи фалонӣ ба ман ор,
Зору бемори ғамам, роҳати ҷоне ба ман ор!
Қалби беҳосили моро бизан иксири мурод,
Яъне аз хоки дари дӯст нишоне ба ман ор!
Дар камингоҳи назар бо дили хешам ҷанг аст,
З-абруи ғамзаи ӯ тиру камоне ба ман ор!
Дар ғарибиву фироку ғами дил пир шудам
Соғари май зи кафи тозаҷавоне ба ман ор!
Мункиронро ҳам аз ин май ду-се соғар бичашон,
В-агар эшон наситонанд, равонӣ ба ман ор!
Соқиё, ишрати имруз ба фардо мафиган,
Ё зи девони қазо хатти амонӣ ба ман ор!
Дилам аз даст бишуд дӯш, ки Ҳофиз мегуфт:
К-эй сабо, накҳате аз кӯйи фалонӣ ба ман ор!

Эй сабо, накҳате аз хоки раҳи ёр биёр,
 Бибар андӯҳи дилу муждаи дилдор биёр!
 Нуктаи рӯҳфазо аз даҳани дӯст бигӯ,
 Номаи хушхабар аз олами асрор биёр!
 То муъаттар кунам аз лутфи насими ту машом,
 Шаммае аз нафаҳоти нафаси ёр биёр!
 Ба вафои ту, ки хоки раҳи он ёри азиз,
 Бе ғуборе, ки падид ояд аз ағёр биёр!
 Гарде аз раҳгузари дӯст ба кӯрии рақиб
 Баҳри осоиши ин дидаи хунбор биёр!
 Хомиву содадилӣ шеваи чонбозон нест,
 Хабаре аз бари он дилбари айёр биёр!
 Шукри онро, ки ту дар ишратӣ, эй мурги чаман,
 Ба асирони қафас муждаи гулзор биёр!
 Коми чон талх шуд аз сабр, ки кардам бе дӯст,
 Ишвае з-он лаби ширини шакарбор биёр!
 Рӯзгорест, ки дил чехраи мақсуд надид,
 Соқиё, он қадаҳи оинакирдор биёр!
 Далқи Ҳофиз ба чӣ арзад? Ба маяш рангин кун,
 В-он гаҳаш масту хароб аз сари бозор биёр!

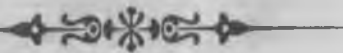
Юсуфи гумгашта боз ояд ба Канъон, ғам махӯр
Кулбаи эҳзон шавад рӯзе гулистон, ғам махӯр!
Эй дили ғамдида ҳолат беҳ шавад, дил бад макун,
В-ин сари шурида боз ояд ба сомон, ғам махӯр.
Гар баҳори умр бошад, боз бар тахти чаман,
Чатри гул дар сар кашӣ, эй мурғи хушхон, ғам махӯр!
Даври гардун гар ду рӯзе бар муроди мо нарафт,
Доиман яксон намонад холи даврон, ғам махӯр!
Ҳон машав навмед, чун воқиф най аз сирри ғайб,
Бошад андар парда бозиҳои пинҳон, ғам махӯр!
Эй дил, ар сели фано бунёди ҳастӣ барканад,
Чун туро Нӯҳ аст киштибон, зи тӯфон, ғам махӯр!
Дар биёбон гар ба шавқи Каъба хоҳӣ зад қадам,
Сарзанишҳо гар кунад хори мугелон, ғам махӯр!
Гарчи манзил бас хатарнок асту мақсад бас баъид,
Ҳеч роҳе нест, к-онро нест поён, ғам махӯр!
Ҳоли мо дар фурқати чонону иброми рақиб,
Чумла мемонад Худои ҳолгардон, ғам махӯр!
Ҳофизо, дар кунчи факру хилвати шабҳои тор,
То бувад вирдат дуъову дарс Куръон, ғам махӯр!

Хезу дар косаи зар оби тарабнок андоз,
Пештар з-он, ки шавад косаи сар хокандоз.
Оқибат манзили мо водии хомӯшон аст,
Ҳолиё ғулгула дар гунбади афлок андоз!
Чашми олуданазар аз рухи чонон дур аст,
Ба рухи ӯ назар аз оинаи пок андоз!
Ба сари сабзи ту, эй сарв, ки чун хок шавам,
Ноз аз сар бинеҳу соя бар он хок андоз!
Дили моро, ки зи мори сари зулфи ту бихаст,
Аз лаби худ ба шифохонаи тарёк андоз!
Мулки ин мазраъа донӣ, ки суботе надихад,
Оташе аз чигари чом дар амлок андоз!
Ғусл дар ашк задам, к-аҳли тариқат ғӯянд,
Пок шав аввалу пас дида бар он пок андоз!
Ё раб, он зоҳиди худбин, ки ба чуз айб надид,
Дуди оҳеш дар оинаи идрок андоз!
Чун гул аз накҳати ӯ чома қабо кун, Ҳофиз
В-он қабо дар раҳи он қомати чолок андоз!

Барнаёбад аз таманнои лабат комам ҳанӯз,
Бар умеди чоми лаълат дурдошомам ҳанӯз.
Рузи аввал рафт динам дар сари зулфайни ту,
То чӣ хоҳад шуд дар ин савдо саранҷомам ҳанӯз.
Соқиё як чуръае з-он оби оташгун, ки ман,
Дар миёни пухтағони ишқи ӯ хомам хунӯз.
Аз хато гуфтам шабе зулфи туро мушки Хуган,
Мезанад ҳар лаҳза теги мӯ бар андодмам ҳанӯз.
Партави рӯи ту то дар хилватам дид Офтоб,
Медавад чун соя ҳар дам бар дару бомам ҳанӯз.
Номи ман рафтаст рӯзе бар лаби чонон ба сахв,
Аҳли дилро бӯи қон меояд аз номам ҳанӯз.
Дар азал додаст моро соқии лаъли лабат,
Чуръаи қоме, ки ман мадҳуши он қомам ҳанӯз.
Эй, ки гуфтӣ қон бидех, то бошадат ороми қон,
Қон ба ғамҳоят супурдам, нест оромам ҳанӯз.
Дар қалам овард Ҳофиз қиссаи лаъли лабат,
Оби ҳайвон меравад ҳар дам зи ақломам ҳанӯз.

Гулъзоре зи гулистони ҷаҳон моро бас,
З-ин чаман сояи он сарви равон моро бас.
Ману ҳамсӯҳбати аҳли риё? Дурам бод!
Аз гаронони ҷаҳон ратли гарон моро бас!
Қасди фирдавс ба подоши амал мебахшанд,
Мо, ки риндему гадо, дайри муғон моро бас.
Бинишин бар лаби ҷуву гузари умр бибин,
К-ин ишорат зи ҷаҳони гузарон моро бас.
Нақди бозори ҷаҳон бингару озори ҷаҳон,
Гар шуморо на бас ин суду зиён, моро бас.
Ёр бо мост, чӣ ҳочат, ки зиёдат талабем?
Давлати сӯҳбати он муниси ҷон моро бас!
Аз дари хеш, Худоро, ба бихиштам мафирист,
Ки сари кӯйи ту аз кавну макон моро бас.
Ҳофиз, аз машраби қисмат гила ноинсофист,
Таъби чун обу ғазалҳои равон моро бас!

Шароби талх мехоҳам, ки мардафган бувад зураш,
Ки то як дам биёсоям зи дунёву шару шӯраш.
Симоти даҳри дунпарвар надорад шахди осоиш,
Мазоқи ҳирсу оз, эй дил, бишӯй аз талху аз шӯраш.
Биёвар май, натвон шуд зи макри Осмон эмин
Зи лаъби Зӯхраи чангину Миррихи силаҳшӯраш.
Каманди сайди Баҳромӣ бияфган, чоми Ҷам бардор,
Ки ман паймудам ин сахро на Баҳром асту на гӯраш.
Биё то дар майи софит рози даҳр бинмоям,
Ба шарти он, ки нанмой ба качтабъони дилкӯраш.
Назар кардан ба дарвешон, мунофиъи бузургӣ нест,
Сулаймон бо чунон ҳашмат назархо буд бо мӯраш.
Камони абруи ҷонон намепечад сар аз Ҳофиз,
Валекин ханда меояд бад-ин бозуи безӯраш.

Хушо Шерозу вазъи бемисолаш,
Худовандо, ниғаҳ дор аз заволаш.
Зи Рукнободи мо сад лавҳашаллоҳ
Ки умри Хизр мебахшад зулолаш.
Миёни Чаъфарободу Мусалло,
Абиромез меояд шамолаш.
Ба Шероз ою файзи руҳи кудсӣ
Бичӯй аз мардуми соҳибкамолаш.
Кӣ номи қанди Мисрӣ бурд он чо,
Ки ширинон надонанд инфиъолаш?
Сабо з-он лулии шангули сармаст,
Чӣ дорӣ оғаҳӣ, чун аст, ҳолаш?
Гар он ширинписар хунам бирезад,
Дило чун шири модар кун ҳалолаш!
Макун аз хоб бедорам, Худоро,
Ки дорам хилвате хуш бо хаёлаш.
Чаро, Ҳофиз ту метарсидӣ аз ҳачр,
Накардӣ шукри айёми висолаш?

Бибурд аз ман қарору тоқату ҳуш,
Бути сангиндили симинбаногӯш.
Нигоре, чобуке, шанге, кулахдор,
Зарифе, маҳваше, турке, қабопӯш.
Зи тоби оташи савдои ишқаш
Ба сони дег доим мезанам ҷуш.
Чу пирохан шавам осудахотир,
Гараш ҳамчун қабо гирам дар оғуш.
Агар пӯсида гардад устухонам,
Нагардад меҳраш аз чонам фаромӯш.
Дилу динам, дилу динам бибурдаст
Бару дӯшаш, бару дӯшаш, бару дӯш.
Давои ту, давои туст, Ҳофиз,
Лаби нӯшаш, лаби нӯшаш, лаби нӯш.

Маро корест мушкил бо дили хеш,
Ки гуфтан менаёрам мушкили хеш.
Хаёлат донаду чони ман аз ғам,
Ки ҳар шаб дар чӣ қорам бо дили хеш.
Зи вопасмондагон ёде кун охир,
Чӣ ронӣ тунд, чоно, маҳмили хеш?
Басе гаштам чу маҷнун кӯху саҳро,
Магар ёбам суроғ аз манзили хеш?
Маро дар аввали манзил раҳ афтод,
Кай омад киштиям бар соҳили хеш?
Чӣ фурсатҳо, ки гум кардам дар ин роҳ,
Зи бахти хобноки гофили хеш!
Бикун ҷавлоне, охир дар раҳи мо,
Чу Ҳофиз хок кард обу гили хеш.

Толеъ агар мадад кунад, доманаш оварам ба каф,
Гар бикашам, зиҳй тараб, в-ар бидушад, зиҳишараф!
Тарфи карам зи кас набаст ин дили пурумеди ман,
Гарчи сухан ҳамебарад қиссаи ман ба ҳар тараф.
Аз хамаи абруи туам ҳеч кушоише нашуд,
Ваҳ, ки дар ин хаёли қач умри азиз шуд талаф.
Абруи дӯст қай шавад дастқаши хаёли ман,
Кас назанад аз ин камон тири мурод бар ҳадаф.
Чанд ба ноз парварем меҳри бутони сангдил,
Ёди падар намекунанд ин писарони нохалаф.
Ман ба хаёли зоҳидӣ гушанишину турфа он-к,
Муғбачае зи ҳар тараф мезанадам ба чангу даф.
Беҳабаранд зоҳидон, накш бихону лотақил.
Масти риёст муҳтасиб, бода бидеху лотахаф.
Суфии шаҳр бин, ки чун лукмаи шубҳа меҳурад,
Пордумаш дароз бод он ҳаявони хушалаф.
Ҳофиз, агар қадам занӣ, дар раҳи хонадон ба сидк,
Бадрақои раҳат шавад химмати шаҳнаи Начаф.

Эй рухаш чун хулду лаълат салсабил,
Салсабилат карда ҷону дил сабил.
Сабзпӯшони хатат бар гирди лаб,
Ҳамчу мӯҳронанд гирди Салсабил.
Новаки чашми ту дар ҳар гӯшае,
Ҳамчу ман афтода дорад сад катил.
Ё раб, ин оташ, ки дар ҷони ман аст,
Сард кун з-он сон, ки кардӣ бар Халил.
Ман намеёбам маҷол, эй дӯстон,
Гарчӣ дорад ӯ ҷамоле бас ҷамил.
Пои ман ланг асту манзил бас дароз,
Дасти мо кӯтоҳ хурмо бар нахил.
Шоҳи олабро бақову иззу ноз
Боду ҳар чизе, ки бошад з-ин қабил.
Ҳофиз аз сарпанҷаи ишқи нигор
Ҳамчу мӯр афтода шуд дар пойи пил.

Зулф бар бод мадеҳ, то надихӣ барбодам,
Ноз бунёд макун, то накани бунёдам.
Май махӯр бо ҳама кас, то нахурам хуни чигар,
Сар макаш, то накашад сар ба фалак фарёдам.
Зулфро ҳалқа макун, то накунӣ дар бандам,
Турраро тоб мадеҳ, то надихӣ барбодам.
Ёри бегона машав, то набури аз хешам,
Ғами агёр махӯр, то накунӣ ношодам.
Рух барафруз, ки фориғ кунӣ аз барги гулам,
Қад барафроз, ки аз сарв кунӣ озодам.
Шамъи ҳар чамъ машав, в-арна бисузӣ моро,
Ёди ҳар қавм макун, то наравӣ аз ёдам.
Шӯхраи шаҳр машав, то наниҳам сар дар кӯҳ,
Шӯри Ширин манамо, то накунӣ Фарҳодам.
Раҳм кун бар мани мискину ба фарёдам рас,
То ба хоки дари Осаф нарасад фарёдам.
Ҳофиз аз ҷаври ту хошо, ки бигардонад рӯй,
«Ман аз он рӯз, ки дар банди туам, озодам»

Фош мегӯяму аз гуфтаи х ́д дилшодам,
Бандаи ишқаму аз ҳарду ҷаҳон озодам.
Тоири гулшани қудсам, ҷӣ диҳам шарҳи фироқ,
Ки дар ин домғаҳи ҳодиса чун афтодам?
Ман малак будаму фирдавси барин ҷоям буд,
Одам овард дар ин дайри харобободам.
Соҷи тубиву дилҷӯии ҳуру лаби ҳавз,
Ба ҳавои сари кӯи ту бирафт аз ёдам.
Нест бар лавҳи дилам ҷуз алифи қомати ёр,
Ҷӣ кунам, ҳарфи дигар ёд надод устодам.
Кавкаби бахти маро ҳеҷ мунаҷҷим нашинохт,
Ё раб, аз модари гетӣ ба ҷӣ толеъ зодам?
То шудам ҳалқабагӯши дари майҳонаи ишқ,
Ҳар дам ояд ғаме аз нав ба муборакбодам.
Меҳӯрам хуни дилам мардумаки дида, сазост,
Ки ҷаро дил ба ҷигаргӯшаи мардум додам?
Пок кун ҷеҳраи Ҳофиз ба сари зулф зи ашқ,
В-арна ин сели дамодам бибарад бунёдам.

Зи дасти кӯтахи худ зери борам,
Қи аз болобаландон шармсорам.
Магар занчири мӯе гирадам даст,
Вагарна сар ба шайдой барорам.
Зи чашми ман бипурсе авзои гардун,
Ки шаб то рӯз ахтар мешуморам.
Бад-ин шукрона мебӯсам лаби чом,
Ки кард огах зи рози рӯзгорам.
Агар гуфтам дуъои майфуруишон,
Чӣ бошад, ҳаққи неъмаг мегузорам.
Ман аз бозуи худ дорам бaсе шукр,
«Ки зӯри мардумозорӣ надорам».
Саре дорам чу Ҳофиз маст, лекин,
Ба лутфи он саре уммедворам.

Дилатро гар ҳачар гуфтем, гуфтем,
Қадатро гар шачар гуфтем, гуфтем.
Хататро мушк агар хондем, хондем,
Қадатро сарв агар гуфтем, гуфтем.
Бигуфтемат, ки дорӣ то камар мӯй,
Зи мӯят то камар гуфтем, гуфтем.
Зи бод он дам, ки зулфат гашт дарҳам,
Зи мавҷаш гар шамар гуфтем, гуфтем.
Чу гаштӣ з-он лаби ширин шакарбор,
Лабатро гар шакар гуфтем, гуфтем.
Намудӣ чун ба мо рухсору абрӯ,
Гарат Шамсу Қамар гуфтем, гуфтем.
Чӣ шуд гар ту рақибро, ки хоҳӣ,
Гадои дар ба дар гуфтем, гуфтем.
Ту ро дар маҷлиси риндони олам,
Агар тоҷи гуҳар гуфтем, гуфтем.
Чу Ҳофиз холи худро бо даҳонат,
Ба ваҷҳи мухтасар гуфтем, гуфтем.

Ба теғам гар кушад, дасташ нагирам,
В-агар тирам занад, миннатпазирам.
Камони абруятро, гӯ бизан тир,
Ки пеши дасту бозуят бимирам!
Ғами гетӣ гар аз поям дарорад,
Ба чуз соғар кӣ бошад дастгирам.
Барой, эй Офтоби субҳи уммед,
Ки дар дасти шаби ҳичрон асирам.
Ба фарёдам рас, эй пири харобот,
Ба як чуръа чавонам кун, ки пирам.
Ба ғесӯйи ту хӯрдам дӯш савганд,
Ки ман аз пойи ту сар барнагирам.
Бисӯз ин хирқаи тақвӣ ту, Ҳофиз,
Ки гар оташ шавам, дар вай нагирам.

Мазан бар дил зи нӯки ғамза тирам,
 Ки пеши чашми беморат бимирам!
 Нисоби хусн дар ҳадди камол аст,
 Закотам деҳ, ки мискину фақирам.
 Чу тифлон то кай, эй зоҳид, фиребӣ,
 Ба себи бӯстону шаҳду ширам?
 Чунон пур шуд фазои сина аз дӯст,
 Ки ёди хеш ғум шуд аз замирам.
 Қадах пур кун, ки ман дар давлати ишқ
 Чавонбахти чаҳонам, гарчи пирам.
 Қароре бастаам бо майфурӯшон,
 Ки рӯзи ғам ба ҷуз соғар нагирам.
 Мабодо ҷуз ҳисоби мутрибу май,
 Агар нақше кашад килки дабирам.
 Дар ин гавго, ки кас касро напурсад,
 Ман аз пири муғон миннатпазирам.
 Хушо он дам, к-аз истиғнои мастӣ,
 Фароғат бошад аз шоҳу вазирам.
 Ман он мурғам, ки ҳар шому сахаргоҳ,
 Зи бони Арш меояд сафирам.
 Чу Ҳофиз ганчи ӯ дар сина дорам,
 Агарчи муддаъӣ бинад ҳақирам.

Ман на он риндам, ки тарки шоҳиду соғар кунам,
Мӯхтасиб донад, ки ман ин корҳо камтар кунам.
Ман, ки айби тавбакорон карда бошам борҳо,
Тавба аз май вақти гул девона бошам, гар кунам.
Ишқ дурдонасту май ғаввосу дарё майкада,
Сар фуру бурдам дар он чо, то кучо сар бар кунам.
Лола соғаргиру наргис масту бар ман номи фиск,
Доварӣ дорам басе, ё Раб, киро довар кунам?
Бозкаш як дам инон, эй турки шахрошӯби ман,
То зи ашқу чехра роҳат пурзару гавҳар кунам.
Ман, ки аз ёкуту лаъли ашқ дорам ганҷо,
Кай назар дар файзи Хуршеди баландахтар кунам?
Чун сабо маҷмӯъаи гулро ба оби лутф шуст,
Качдилам хон, гар назар бар сафҳаи дафтар кунам.
Аҳду паймони фалакро нест чандон эътибор,
Аҳд бо паймона бандам, шарт бо соғар кунам.
Ман, ки дорам дар гаҷой ганҷи султонӣ ба даст,
Кай тамаъ дар гардиши гардуни дунпарвар кунам?
Гарчи гардолуди фақрам, шарм бод аз ҳимматам,
Гар ба оби чашмаи Хуршед доман тар кунам.
Ошиқонро гар дар оташ меписандад лутфи дӯст,
Тангчашмам, гар назар бар чашмаи кавсар кунам.
Дӯш лаълаш ишвае медод Ҳофизро, вале
Ман на онам к-аз вай ин афсонаҳо бовар кунам.

Санамо бо ғами ишқи ту чӣ тadbир кунам,
То ба кай дар ғами ту нолаи шабгир кунам.
Дили девона аз он шуд, ки насиҳат шунавад,
Магараш ҳам зи сари зулфи ту занчир кунам.
Он чӣ дар муддати ҳачри ту кашидам, ҳайҳот,
Дар яке нома муҳол аст, ки таҳрир кунам.
Бо сари зулфи ту маҷмуъи парешонии хеш
Ку маҷоле, ки саросар ҳама тақрир кунам?
Он замон, к-орзуи дидани чонам бошад,
Дар назар нақши рухи хуби ту тасвир кунам.
Гар бидонам, ки висоли ту бад-ин даст диҳад,
Дину дилро ҳама дарбозаму тавфир кунам.
Дур шав аз барам, эй воъизу беҳуда мағуй,
Ман на онам, ки дигар гуш ба тазвир кунам.
Нест уммеди салоҳе зи фасоди Ҳофиз,
Чунки тақдир чунин аст, чӣ тadbир кунам?

Ман тарки ишқи шоҳиду соғар намекунам,
Сад бор тавба кардаму дигар намекунам.
Боги биҳишту сояи тубиву қасри ҳур,
Бо хоки кӯйи дӯст баробар намекунам.
Талқини дарси аҳли назар як ишорат аст,
Гуфтам киноятеву мукаррар намекунам.
Ҳаргиз намешавад зи сари худ хабар маро,
То дар миёни майкада сар бар намекунам.
Носеҳ ба таън гуфт, ки рав тарки ишқ кун,
Мӯҳтоҷи ҷанг нест бародар, намекунам.
Ин тақвиям тамом, ки бо шоҳидони шаҳр
Нозу карашма бар сари минбар намекунам.
Ҳофиз, ҷаноби пири муғон ҷойи давлат аст,
Ман тарки хокбӯсии ин дар намекунам.

Мо зи ёрон чашми ёрї доштем,
Худ ғалат буд, он чї мо пиндоштем.
То дарахти дустї кай бар диҳад?
Ҳолиё рафтему тухме коштем.
Гуфтугу оини дарвешї набуд,
В-арна бо ту мочароҳо доштем.
Шеваи чашмат фиреби чанг дошт,
Мо ғалат кардему сулҳ ангоштем.
Гулбуни ҳуснат на худ шуд дилфуруз,
Мо дами ҳиммат ба ӯ бигмоштем.
Нуктаҳо рафту шикоят кас накард,
Ҷониби ҳурмат фуру нагзоштем.
Гуфт: «Худ додї ба мо дил, Ҳофизо!
Мо муҳассил бар касе нагмоштем».

Биё, то гул барафшонему май дар соғар андозем,
Фалакро сақф бишкофему тархе нав дарандозем.
Агар ғам лашкар ангезад, ки хуни ошиқон резад,
Ману соқӣ ба ҳам созему бунёдаш барандозем.
Шароби арғавониро гулоб андар қадаҳ резем,
Насими атргардонро шакар дар мичмар андозем.
Чу дар даст аст уде хуш, бизан, мутриб, суруде хуш,
Ки дастафшон газал хонему поқубон сар андозем.
Сабо, хоки вучуди мо бад-он оличаноб андоз,
Бувад, к-он шоҳи хубонро назар бар манзар андозем.
Яке аз ақл мелофад, дигар томот мебофад,
Биё, к-ин довариҳоро ба пеши довар андозем.
Биҳишти адн агар хоҳӣ, биё бо мо ба майхона,
Ки аз пойи хумат рӯзе ба ҳавзи Кавсар андозем.
Сухандониву хушхонӣ намеварзанд дар Шероз,
Биё, Ҳофиз, ки то худро ба мулки дигар андозем.

Чандон, ки гуфтам ғам бо табибон,
Дармон накарданд мискин ғарибон.
Он гул, ки ҳар дам дар дасти бод аст,
Гӯ, шарм бодат аз андалебон.
Ё Раб, амон деҳ, то боз бинад,
Чашми муҳиббон рӯи ҳабибон.
Дурчи муҳаббат бар муҳри худ нест,
Ё Раб, мабодо коми рақибон.
Эй мунъим, охир, бар хони ҷудат
То чанд бошем аз бенасибон?
Ҳофиз нағаштӣ, шайдои гетӣ,
Ғар мешунидӣ панди адибон.

Чу гул ҳар дам ба бӯят чома бар тан,
Кунам чок аз гиребон то ба доман.
Танатро дид гул, гӯйӣ, ки дар боғ,
Чу мастон чомаро бидрид бар тан.
Ман аз дасти ғамат мушкил барам чон,
Вале дилро ту осон бурдӣ аз ман.
Ба қавли душманон баргаштӣ аз дӯст,
Нагардад ҳеч кас бо дӯст душман.
Танат дар чома, чун дар чом бода,
Дилат дар сина, чун дар сим оҳан.
Бибор, эй шамъ, ашк аз чашми хунин,
Ки шуд сӯзи дилат бар халқ равшан.
Макун, к-аз синаам оҳи чигарсуз,
Барояд ҳамчу дуд аз роҳи равзан.
Диламро машкану дар по маяндоз,
Ки дорад дар сари зулфи ту маскан.
Чу дил дар зулфи ту бастаст, Ҳофиз,
Бад-ин сон кори ӯ дар по маяфган.

Эй хусрави хубон, назаре сӯйи гадо кун,
Раҳме ба мани сӯхтаи бе сару по кун!
Дорад дили дарвеш таманнои нигоҳе,
З-он чашми сияҳмаст ба як гамза даво кун!
Гар моҳ занад лоф, ки монад ба чамолат,
Бинмой рухи хешу маҳ ангуштнамо кун.
Эй сарви чамон, аз чаману боғ замоне.
Бихром дар ин базму дусад чома қабо кун!
Шамъу гулу парвонаву булбул ҳама чамбанд,
Эй дӯст, биё раҳм ба танҳои мо кун!
Бо дилшудагон чавру чафо то ба кай, охир?
Оҳанги вафо, тарки чафо баҳри Худо кун.
Машнав сухани душмани бадгӯй, Худоро,
Бо Ҳофизи мискини худ, эй дӯст, вафо кун!

Донӣ, ки чист давлат? Дидори ёр дидан,
Дар кӯйи ӯ гадоӣ бар хусравӣ гузидан.
Аз ҷон тамаъ буридан осон бувад, валекин
Аз дӯстони ҷонӣ мушқил тавон буридан.
Хоҳам шудан ба бӯстон, чун ғунча бо дили танг
В-он ҷо ба некномӣ пироҳане даридан,
Гаҳ чун насим бо гул рози нухуфта гуфтан,
Гаҳ сири ишқбозӣ, аз булбулон шунидан,
Бӯсидани лаби ёр аввал зи даст магзор,
К-охир малул гардӣ, аз дасту лаб газидан.
Фурсат шумор сӯҳбат, к-аз ин дуруҳа манзил
Чун бигзарем, дигар натвон ба ҳам расидан.
Гуйӣ бирафт Ҳофиз аз ёди шоҳ Яҳё,
Ё Раб, ба ёдаш овар дарвеш парваридан!

Эй шом, ба кӯйи мо гузар кун!
Эй субҳ, ба ҳоли мо назар кун!
Дар зулмати шаб танам бифарсуд,
Ё Раб, шаби зулматам саҳар кун!
Эй боди сабо, бигӯ ба ёрам,
Бар куштаи хештан гузар кун!
Гар кушта шудам ба доғи ҳаҷрат,
Худро бари теги ӯ сипар кун!
Аз зулфи камонкашаш бипарҳез,
В-аз новаки гамзааш ҳазар кун!
Эй дил, чу намерасӣ ба мақсуд,
Дам даркашу қисса мухтасар кун!
Ҳофиз, агарат ҳавои васл аст,
Барҳез зи ҷову тарки сар кун!

Мазраъи сабзи фалак дидаму доси маҳи нав,
Ёдам аз киштаи хеш омаду ҳангоми дарав.
Гуфтам: «Эй бахт, бихуспидиву Хуршед дамид,»
Гуфт: «Бо ин ҳама аз собиқа навмед машав!»
Гар равӣ поку муҷаррад чу Масеҳо ба фалак,
Аз чароғи ту ба Хуршед расад сад партав!
Тақя бар ахтари шабдузд макун, к-ин айёр
Тоҷи Ковус бибурду камари Кайхусрав.
Гӯшвори зару лаъл арчи гарон дорад гӯш,
Даври хубӣ гузарон аст, насиҳат бишунав.
Чашми бад дур зи холи ту, ки дар арсаи хусн
Байдаке ронд, ки бурд аз Маҳу Хуршед ғарав.
Осмон, гӯ, мафурӯш ин азамат, к-андар ишқ,
Хирмани Маҳ ба чаве, хӯшаи парвин ба ду чав!
Оташи зӯҳду риё хирмани дин хоҳад сӯхт,
Ҷофиз, ин хирқаи пашмина бияндозу бирав!

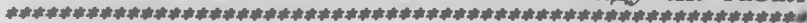
Эй қабои подшоҳӣ рост бар болои ту,
Зинати тоҷу нигин аз гавҳари волои ту.
Офтоби фатҳро ҳар дам тулуъе медиҳад
Аз кулоҳи хусравӣ рухсори маҳсимои ту.
Ўдилвагоҳи тоири иқбол бошад ҳар кучо,
Соя андозад ҳумои чатри гардунсои ту.
Аз русуми шаръу ҳикмат бо ҳазорон ихтилоф,
Нуктае ҳаргиз нашуд фавт аз дили донои ту.
Оби ҳайвонаш зи минқори балоғат мечакад,
Тутии хушлаҳча, яъне килки шаккарҳои ту.
Гарчи хуршеди фалак чашму чароғи олам аст,
Равшаноибахши чашми ўст хоки пойи ту.
Он чи Искандар талаб карду надодаш рӯзгор,
Ўрӯбае буд аз зулоли чоми ҷонафзои ту.
Арзи ҳоҷат дар ҳарими ҳазратат мӯҳтоҷ нест,
Рози кас махфӣ намонад бо фуруғи ройи ту.
Хусраво, пиронасар Ҳофиз ҷавонӣ мекунад
Бар умеди афви ҷонбахши гунаҳфарсои ту.

Тоби бунафша медиҳад турраи мушксои ту,
Пардаи гунча медарад хандаи дилкушои ту.
Эй гули хушнаси ми ман, булбули хешро масӯз,
К-аз сари сидқ мекунад шаб ҳама шаб дуъои ту.
Ман, ки малул гаштаме аз нафаси фариштагон,
Қолу мақоли оламе мекашам аз барои ту.
Давлати ишк бин, ки чун аз сари фахру ифтихор,
Гӯшаи тоҷи салтанат мешиканад гадои ту.
Хирқаи зӯҳду чоми май гарчи на дархӯри ҳаманд,
Ин ҳама нақш мезанам аз чиҳати ризои ту.
Шӯри шароби ишқи ту он нафасам равад зи сар,
К-ин сари пурҳавас шавад хоки дари сарои ту.
Шоҳнишини чашми ман такағаҳи ҳаёли туст,
Чойи дуъост, шоҳи ман, бе ту мабод чойи ту!
Хуш чаман аст оразат, хоса, ки дар баҳори хусн,
Ҳофизи хушкалом шуд мурғи сухансарои ту.

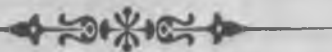

Гулбунӣ айш медамад, соқии гулғузур ку?
Бодӣ баҳор мевазад, бодаи хушғувур ку?
Ҳар гули нав зи гулруҳе ёд ҳамекунад, вале
Гӯши суҳаншунав кучо, дидаи эътибор ку?
Маҷлиси базми айшро голиаи мурод нест,
Эй дами субҳи хушнафас, нофаи зулфи ёр ку?
Хуснфурӯшии гулам нест таҳаммул, эй сабо,
Даст задам ба хуни дил баҳри Худо, нигор ку?
Шамъи саҳарғаҳӣ агар лоф зи орази ту зад,
Хасм забондароз шуд, ханҷари обдор ку?
Гуфт: «Магар зи лаъли ман бўса надорӣ орзу?»
Мурдам аз ин ҳавас, вале қудрату ихтиёр ку?
Ҳофиз агарчи дар суҳан ҳозини ганҷи ҳикмат аст,
Аз гами рӯзгори дун табъи суҳанғузур ку?

Висоли ӯ зи умри ҷовидон бех,
Худовандо, маро он дех, ки он бех!
Ба шамшерам заду бо кас нагуфтам,
Ки рози дӯст аз душман ниҳон бех!
Ба доғи бандагӣ мурдан бар ин дар,
Ба ҷони ӯ, ки аз мулки ҷаҳон бех!
Худоро, аз табиби ман бипурсед,
Ки охир кай шавад ин нотавон бех?
Гуле, к-он поймоли сарви мо гашт,
Бувад хокаш зи хуни арғавон бех!
Ба хулдам даъват, эй зоҳид, мафармо,
Ки ин себи занах з-он бӯстон бех!
Дило доим гадои кӯйи ӯ бош,
Ба ҳукми он, ки давлат ҷовидон бех.
Ҷавоно, сар матоб аз панди пирон,
Ки ройи пир аз бахти ҷавон бех.
Шабе мегуфт: «Чашми кас надидаст,
Зи марвориди гушам дар ҷаҳон бех».
Ағарчи Зиндаруд оби ҳаёт аст,
Вале Шерози мо аз Исфаҳон бех.
Сухан андар даҳони дӯст шаккар,
Валекин гуфтаи Ҷофиз аз он бех.

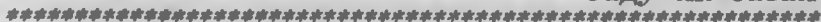

Лабаш мебӯсаму дармекашам май,
Ба оби зиндагонӣ бурдаам пай.
На розаш метавонам гуфт бо кас
На касро метавонам дид бо вай.
Лабаш мебӯсаду хун мехӯрад чом,
Рухаш мебӯсаду гул мекунад хай.
Бидеҳ чоми маю аз Чам макун ёд,
Кӣ медонад, ки Чам кай буду Кай кай.
Бизан дар парда чанг, эй мохи мутриб,
Рагаш бихрош, то бихрушам аз вай.
Гул аз хилват ба боғ овард маснад,
Бисоти зӯҳд ҳамчун гунча кун тай.
Чу чашмаш мастро махмур магзор,
Ба ёди лаълаш, эй соқӣ, бидеҳ май!
Начӯяд чон аз қолиб чудой,
Ки бошад хуни чомаш дар рағу пай.
Забонат даркаш, эй Ҳофиз, замоне,
Ҳадиси безабонон бишнава аз най!

Манам аз зулфи чун занчири ёре
Парешонтолеъе девонаворе.
Ба гайр аз ошикиву майпарастӣ,
Зи дастам барнаёяд ҳеҷ коре.
Нагардад гирди ӯ ғам, ҳар кӣ бигрифт
Чу чашмаш гӯшаеву кунҷи ғоре.
Зи борони сиришк аз чашми пурхун
Ҳарими кӯйи ӯ шуд лолазоре.
Дар ин саҳрои ғам чун гирдбодам,
Ҳамеша беқароре, хоксоре.
Дар ин гулшан надидам чониби гул,
К-аз ӯ дар пойи дил нашкаста хоре.
Набошад ҳеҷ ошик ҳамчу Ҳофиз,
Фақире, бекасе, безътиборе.

Эй зи шарми оразат гул карда хай,
 Пурарак пеши ақиқат чоми май.
 Жола бар лоласт ё бар гул гулоб,
 Ё бар оташ об ё бар рӯт хай!
 Мешуд аз чашм он камонабрӯву дил,
 Аз паяш мерафту гум мекард пай.
 Имшаб аз зулфаш нахоҳам дошт даст,
 Рав, муаззин, бонг мезан, гӯ, ки хай!
 Чангро бар дасти мутриб неҳ даме,
 Гӯ, рагаш бихрошу бихрӯшаш зи пай!
 Уд бар оташ неҳу манқал бисӯз,
 Ғам мадор аз шиддати сармои дай.
 Бо ту з-ин пас гар фалак хорӣ кунад,
 Боз гӯ, дар ҳазрати дорои Рай.
 Хусрави офоқбахшиш, к-аз сахо
 Номаи Ҳотам зи номаш гашт Тай.
 Он, ки баҳри чуръае чон медиҳад,
 Қома з-ӯ бистону чоме деҳ ба вай.
 Дар бани Омир баче Маҷнун шаванд,
 Гар бурун ояд дигар Лайлӣ зи хай.
 Най даме лаб бар лаби мутриб ниҳод,
 Чангро дар зери нохун кард най.
 Чоми май пеш ору чун Ҳофиз махӯр
 Ғам, ки Чам кай буд ё Ковус кай?

Эй, ки бо силсилаи зулфи дароз омадай,
Фурсатат бод, ки девонанавоз омадай.
Соъате ноз мафармову бигардон одат,
Чун ба пурсидани арбоби ниёз омадай.
Пеши болои ту мирам чи ба сулҳу чи ба ҷанг,
Чун ба ҳар ҳол барозондаи ноз омадай.
Обу оташ ба ҳам омехтай аз лаби лаъл,
Чашми бад дур, ки бас шӯъбадабоз омадай.
Офарин бар дили нарми ту, ки аз баҳри савоб,
Куштаи ғамзаи худро ба намоз омадай.
Зӯҳди ман бо ту чӣ санчад, ки ба яғмои дилам
Масту ошуфта ба хилватғаҳи роз омадай.
Гуфт: «Ҳофиз, дигарат хирқа шароболуд аст,
Магар аз мазҳаби ин тоифа бозомадай?»

Биё бо мо маварз ин кинадорӣ,
Ки ҳаққи сӯҳбати дерина дорӣ.
Насиҳат гуш кун, к-ин дур бaсе бeҳ,
Аз он гавҳар, ки дар ганчина дорӣ.
Валекин кай намоӣ рух ба риндон
Ту, к-аз Хуршеду Маҳ оина дорӣ.
Бади риндон мағӯ, эй шайху ҳуш дор,
Ки бо ҳукми худой кина дорӣ.
Наметарсӣ зи охи оташинам,
Ту донӣ хиркаи пашмина дорӣ.
Ба фарёди хумори муфлисон рас,
Худоро, гар майи дӯшина дорӣ.
Надидам хуштар аз шеъри ту, Ҳофиз,
Ба Қуръоне, ки андар сина дорӣ.

Падид омад русуми бевафой,
Намонд аз кас нишони ошноӣ.
Баранд аз фоқа назди ҳар хасисе
Кунун аҳли хунар дасти гадоӣ.
Касе, к-ӯ фозил аст имрӯз дар даҳр,
Намебинад зи ғам як дам раҳой.
Валекин чоҳил аст андар дар танаъум,
Матои ӯ чу ҳаст ин дам баҳой.
В-агар шоир бигӯяд шери чун об,
Ки дилро з-он физояд равшаной.
Набахшандаш чаве аз бухлу имсоқ,
Агар худ филмасал бошад Саной.
Хирад дар гӯши хушам дӣ хамегуфт:
«Бирав, сабре бикун дар бенавой!
Қаноъатро бизоат созу месуз,
Дар ин дарду ано чун най навой».
Биё, Ҳофиз, ба чойи ин панд бишнав,
Ки гар аз по дарафтӣ бар сар ой.

Бигрифт кори хуснат, чун ишки ман камоле,
Хуш бош з-он, ки набвад ин ҳар дуру заволе.
Дар ваҳм менагунчад, к-андар тасавури ақл,
Ояд ба ҳеч маънӣ з-ин хубтар мисоле.
Шуд хатти умр ҳосил, гар з-он ки бо ту моро,
Ҳаргиз ба умр рӯзе, рӯзӣ шавад висоле.
Он дам, ки бо ту бошам, як сол ҳаст рӯзе,
В-он дам, ки бе ту бошам, як лаҳза ҳаст соле.
Чун ман хаёли рӯят, чоно, ба хоб бинам,
К-аз хоб менабинад чашмам ба чуз хаёле.
Раҳм ор бар дили ман, к-аз меҳри рӯи хубат,
Шуд шахси нотавонам борик чун ҳилоле.
Ҳофиз макун шикоят, гар васли дӯст хоҳӣ,
З-ин бештар бибояд бар ҳаҷрат эҳтимоле.

Эй бод, насими ёр дорӣ.
З-он нафҳаи мушкбор дорӣ.
Зинҳор макун дароздастӣ,
Бо турраи ӯ чӣ кор дорӣ?
Эй гул, ту кучову рӯи зебош?
ӯ мушку ту хор бор дорӣ.
Райҳон ту кучову хати сабзаш,
ӯ тозаву ту губор дорӣ.
Наргис ту кучову чашми масташ,
ӯ сархушу ту хумор дорӣ.
Эй сарв, ту бо қади баландаш
Дар боғ чӣ эътибор дорӣ?
Эй ақл, ту бо вучуди ишқаш
Дар даст чӣ ихтиёр дорӣ?
Рузе бирасӣ ба васл, Ҳофиз,
Ғар тоқати интизор дорӣ.

ҲОФИЗИ ШЕРОЗИ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Мухаррири ороиш: *А.Исоев*
Мухаррири техникӣ: *К.Эгамбердиев*

БИ № 3681

Ба матбаа 5.05.08 супурда шуд.
Ба чоп 8.05.08 имзо шуд. Андозаи 84x108 1/32.
Қоғазӣ офсет. Ҳуруфи адабӣ.
Чопи офсет. Ҷузъи чопии шартӣ.
Ҷузъи нашрию ҳисобӣ . Адади нашр 500.
Супориши № 10 . Нархи шартномавӣ.

Муассисаи нашриявӣ “Ирфон”-и Вазорати фарҳанги
Ҷумҳурии Тоҷикистон, 734018, ш.Душанбе, кӯчаи
Н.Қаробоев, 17.

6e.

www.kmt.tj

«Ирфон»

